

บทที่ 5

วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องแบบไม่เน้นย้ำ

งานวิจัยนี้ศึกษาข้อมูลจากคำพูดต่อเนื่อง 3 ประเภทคือ คำพูดบอกเล่า คำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธ ข้อมูลทั้ง 3 ประเภทมี ทั้งแบบเน้นย้ำและแบบไม่เน้นย้ำ การวิเคราะห์ในบทที่ 5 นี้ใช้ข้อมูลคำพูดต่อเนื่องที่เป็นแบบไม่เน้นย้ำ ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นแบบเน้นย้ำ ผู้วิจัยจะเสนอไว้ในบทที่ 6 ในบทที่ 5 นี้ การเสนอผลในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ และในแง่ของรูปเชิงกลของวรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ เช่นเดียวกับในบทที่ 4 แต่ในบทนี้ปัจจัยที่นำมาพิจารณามีเพิ่มขึ้นจากในบทที่ 4 กล่าวคือ นอกจากจะพิจารณาเรื่องระดับการลงเสียงหนัก และจำนวนพยางค์ในคำแล้ว ยังพิจารณาปัจจัยเรื่องประเภทของคำพูดอีกด้วย

เนื่องจากงานวิจัยนี้เก็บข้อมูลที่เป็นคำพูดต่อเนื่อง โดยใช้วิธีการสนทนากับผู้บอกภาษาในเรื่องทั่วไป และในวงสนทนานั้นมีชาวบ้านอื่น ๆ ร่วมสนทนาอยู่ด้วยเพื่อให้สถานการณ์คล้ายคลึงกับการสนทนาในชีวิตประจำวันของผู้บอกภาษามากขึ้น ด้วยวิธีนี้ผู้วิจัยไม่สามารถกำหนดให้ผู้บอกภาษาพูดคำพูดในประเภทของคำพูดที่ต้องการได้ และด้วยเหตุนี้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงอยู่ในคำพูดบอกเล่า ส่วนข้อมูลที่อยู่ในคำพูดถาม และการปฏิเสธจะไม่สมบูรณ์ตามต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลที่เป็นคำ 3-4 พยางค์

คำพูดปฏิเสธของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี มีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ต่างจากในภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นอื่นๆ กล่าวคือ โครงสร้างประโยคปฏิเสธของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี มีคำแสดงปฏิเสธ “ไม่” อยู่ในตำแหน่งหลังคำที่มันขยาย (คำที่แสดงความหมายปฏิเสธ) ผู้วิจัยเคยทำวิจัยและเขียนบทความเรื่องนี้ไว้แล้ว (ดูภาคผนวก) ผลการวิเคราะห์พบว่า คำพูดปฏิเสธมีผลกระทบต่อเสียงวรรณยุกต์ของคำที่มีความหมายปฏิเสธนั้น โดยการทำให้เสียงวรรณยุกต์มีระดับสูงขึ้นกว่าในคำพูดบอกเล่า ในการศึกษาคำพูดต่อเนื่องจากการสนทนาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ผลการศึกษาที่แตกต่างออกไปจากครั้งก่อน คือ พบว่า ในบางครั้งผู้บอกภาษาและชาวบ้านคนอื่นๆ ใช้โครงสร้างประโยคปฏิเสธที่มี คำ “ไม่” อยู่หน้าคำที่มันขยายอยู่บ้าง และระดับของเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดปฏิเสธก็มีทั้งที่สูงกว่า และใกล้เคียงกับคำพูดบอกเล่า ผู้วิจัยได้เสนอรายละเอียดเกี่ยวกับคำพูดปฏิเสธประเภทต่างๆ ไว้ในภาคผนวก ใน

บทนี้ผู้วิจัยเสนอเฉพาะคำพูดปฏิเสธที่มาจากในโครงสร้างที่เป็นเอกลักษณ์ของภาษาเพชรบุรีที่คำ“ไม่” อยู่หลังที่มันขยาย

ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง

การเสนอผลการวิจัย ในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ในแต่ละปริบท มีแนวคิดตามที่ได้เสนอไว้แล้วในบทที่ 4

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในปริบทของคำพูดต่อเนื่อง ซึ่งเมื่อดูในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์แล้วมีปัจจัยหลักที่มีอิทธิพลต่อการแปรของวรรณยุกต์ 3 ประเภทคือ ประเภทของคำพูด การลงเสียงหนักเบา และ จำนวนพยางค์ในคำ ซึ่งจะกล่าวถึงในรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประเภทของคำพูด

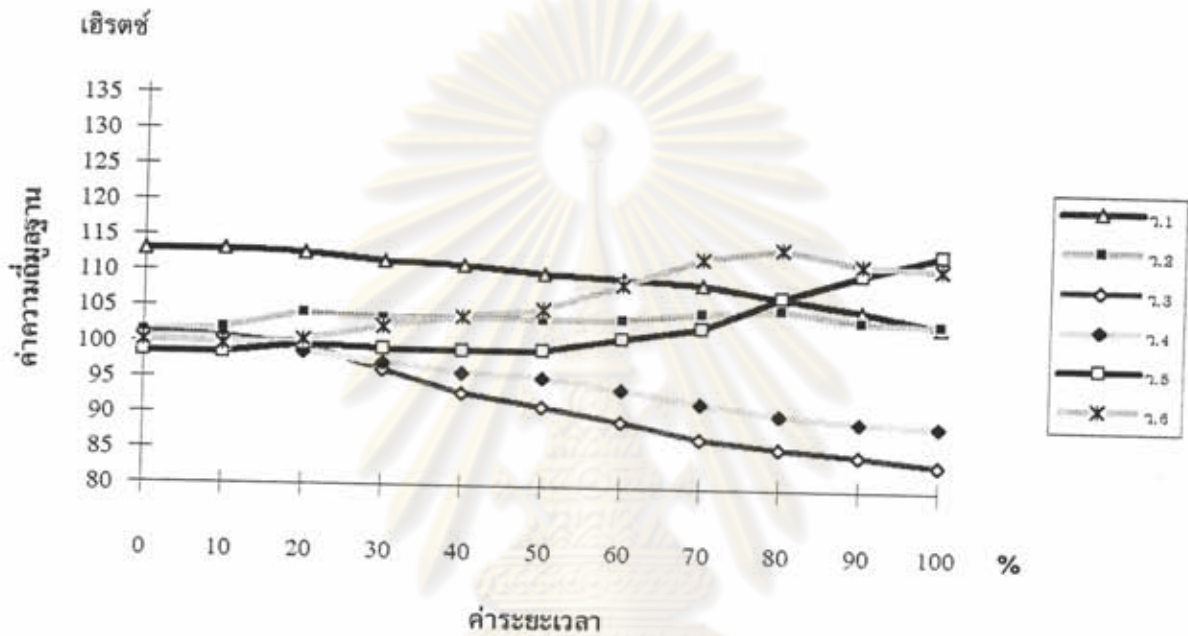
ในตอนนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในคำพูดทั้ง 3 ประเภทที่ศึกษา คือ คำพูดบอกเล่า คำพูดถาม และ คำพูดปฏิเสธ เพื่อดูว่าประเภทของคำพูดมีอิทธิพลต่อการแปรของวรรณยุกต์ต่าง หรือ เหมือนกันอย่างไร โดยในการเปรียบเทียบนี้ จะจำกัดปริบทอื่นๆ ให้เหมือนกัน ในตอนนี้ผู้วิจัยจะเสนอเฉพาะแผนภูมิที่แสดงในปริบทคำพยางค์เดียวเท่านั้น เพราะเป็นปริบทที่มีข้อมูลสมบูรณ์ที่สุด ส่วนคำ 2 พยางค์ และ 3-4 พยางค์ ขาดข้อมูลที่เป็นคำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธ ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจะเสนอแผนภูมิทั้ง 2 ชุดไว้ในภาคผนวก

จากการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของวรรณยุกต์ ในปริบทคำ 1 พยางค์ จากคำพูดบอกเล่า คำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธพบว่า ประเภทของคำพูดมีอิทธิพลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ต่างๆเปลี่ยนไป

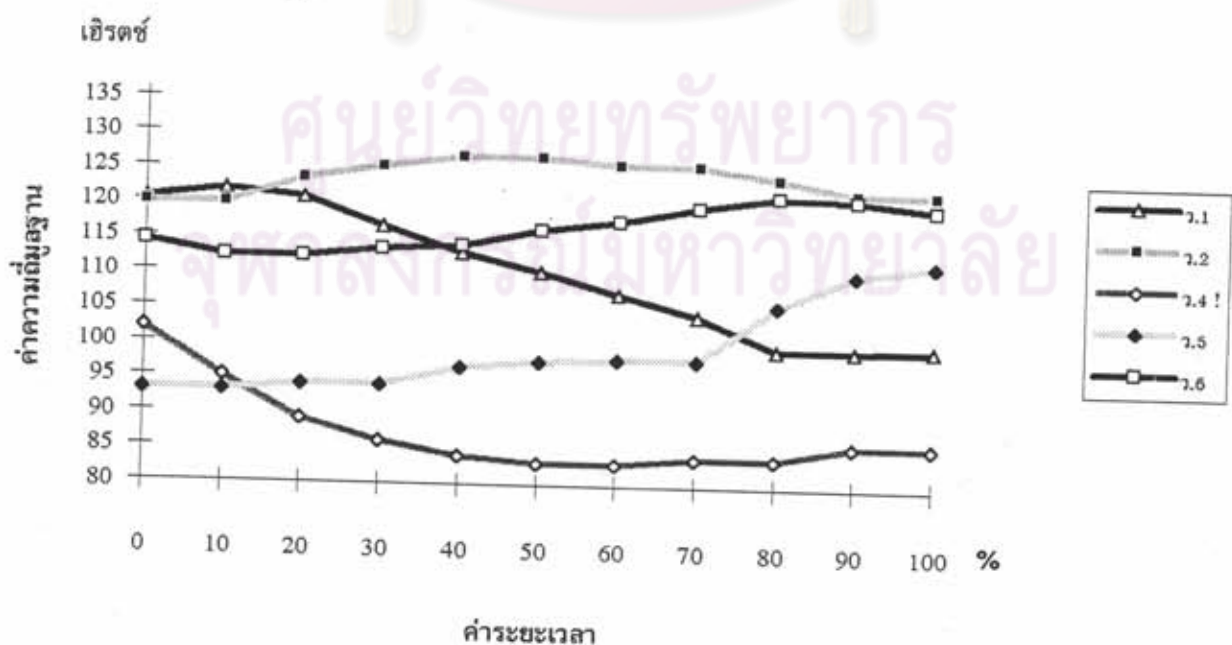
วรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่า สามารถแบ่งกลุ่มตามลักษณะการขึ้นลงของวรรณยุกต์ได้เป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเสียงตก ซึ่งได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 1, 3, และ 4 กลุ่มเสียงขึ้น ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 5 และ 6 และกลุ่มสุดท้ายคือ กลุ่มเสียงระดับ ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 2 (ดูภาพที่ 22) การจัดกลุ่มเช่นนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับในคำพูดถาม เพียงแต่วรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพูดถาม มีลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตกเล็กน้อย มากกว่าที่จะเป็นเสียงระดับเหมือนในคำพูดบอกเล่า (ดูภาพที่ 23) ส่วนในคำพูดปฏิเสธ ลักษณะการจัดกลุ่มเปลี่ยนไป กล่าวคือ

วรรณยุกต์ทั้งหมดเป็นเสียงระดับมากขึ้น เมื่อเทียบกับวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่า และคำพูดถาม ยกเว้น วรรณยุกต์ที่ 4 ที่ยังคงเป็นเสียงตกชัดเจน ดังนั้น ในคำพูดปฏิเสธ จากคำ 1 พยางค์ จึงไม่มีวรรณยุกต์ที่มีเสียงขึ้นในตอนท้ายเลย (ดูภาพที่ 24)

ภาพที่ 22 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ

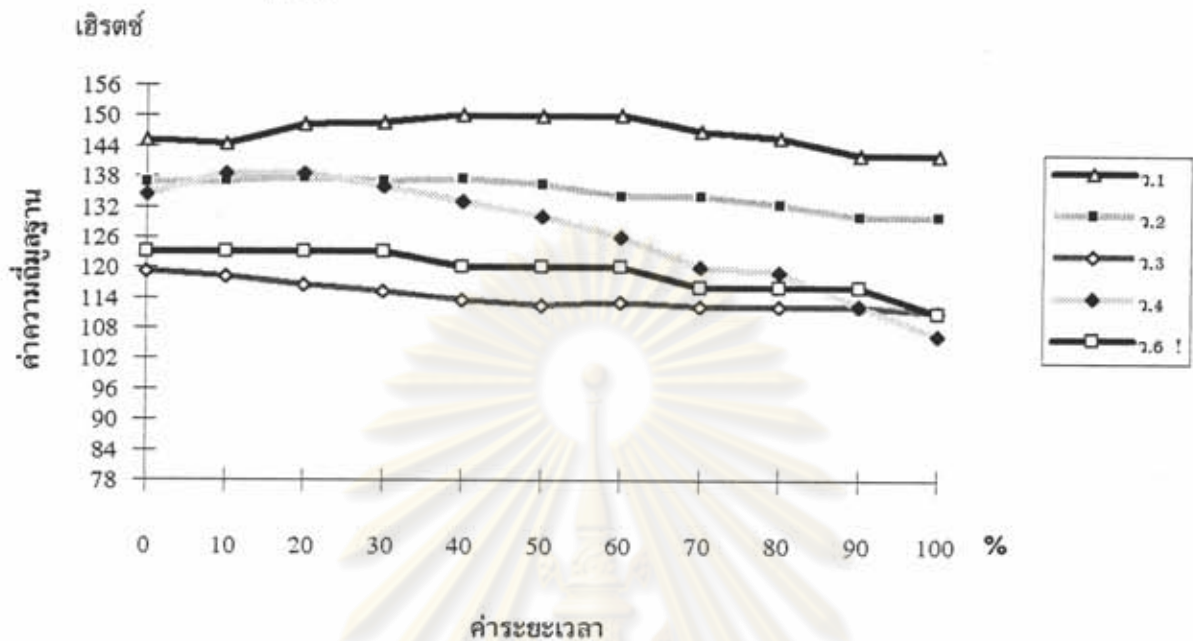

ภาพที่ 23 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดถาม แบบไม่เน้นย้ำ

ภาพที่ 24 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดปฏิเสธ แบบไม่เน้นย้ำ

ในคำ 1 พยางค์ จากคำพูดบอกเล่า การถาม และการปฏิเสธ ในภาพที่ 22, 23 และ 24 เห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ในแต่ละประเภทของคำพูดต่างกัน กล่าวคือ ในคำพูดถาม ระดับของวรรณยุกต์แตกต่างกันชัดเจน ช่วงพิสัยของวรรณยุกต์ในบริบทนี้จึงกว้างมาก ส่วนในคำพูดปฏิเสธ ระดับของวรรณยุกต์ต่างก็น้อยกว่าในคำพูดถาม แต่ระดับของวรรณยุกต์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง ส่วนในคำพูดบอกเล่า วรรณยุกต์ต่างๆมีระดับที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด

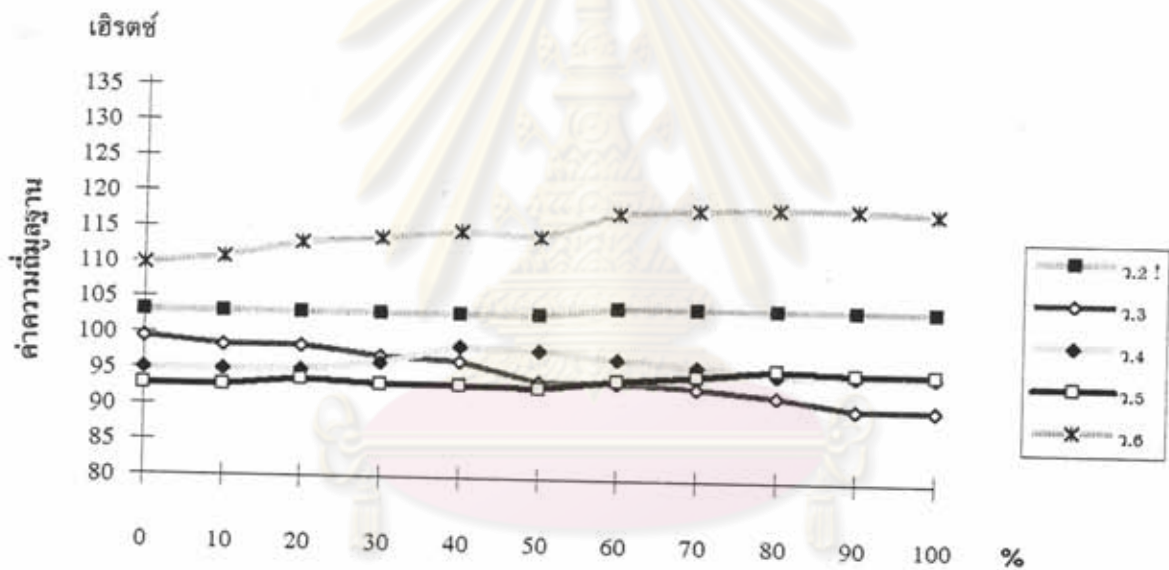
นอกจากนี้ ประเภทของคำพูดมีผลทำให้ความสัมพันธ์ของวรรณยุกต์บางคู่เปลี่ยนแปลงไป เช่นวรรณยุกต์ที่ 3 และวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดบอกเล่า มีระดับและรูปร่างใกล้เคียงกันมาก (ภาพที่ 22) แต่ในคำพูดปฏิเสธความคล้ายคลึงกันของวรรณยุกต์คู่นี้หายไปวรรณยุกต์วรรณยุกต์ที่ 3 กลับไปคล้ายกับวรรณยุกต์ที่ 6 มากกว่า (ภาพที่ 24) ส่วนในคำพูดถาม (ขาดข้อมูลวรรณยุกต์ที่ 3) แต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แตกต่างกันอย่างชัดเจน (ภาพที่ 23) ไม่เหมือนกับในคำพูดบอกเล่า และคำพูดปฏิเสธที่มีวรรณยุกต์บางคู่คล้ายคลึงกันมาก

ประเภทของคำพูดยังมีผลต่อระดับของวรรณยุกต์อีกด้วย กล่าวคือ ในคำพูดปฏิเสธ ทุกวรรณยุกต์มีระดับสูงกว่าวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่าและคำพูดถาม และวรรณยุกต์ส่วนใหญ่ในคำพูดถามจะมีระดับสูงกว่าวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่า อย่างไรก็ตามลักษณะเช่นนี้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีเท่านั้น เพราะไม่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ

2. การลงเสียงหนักเบา

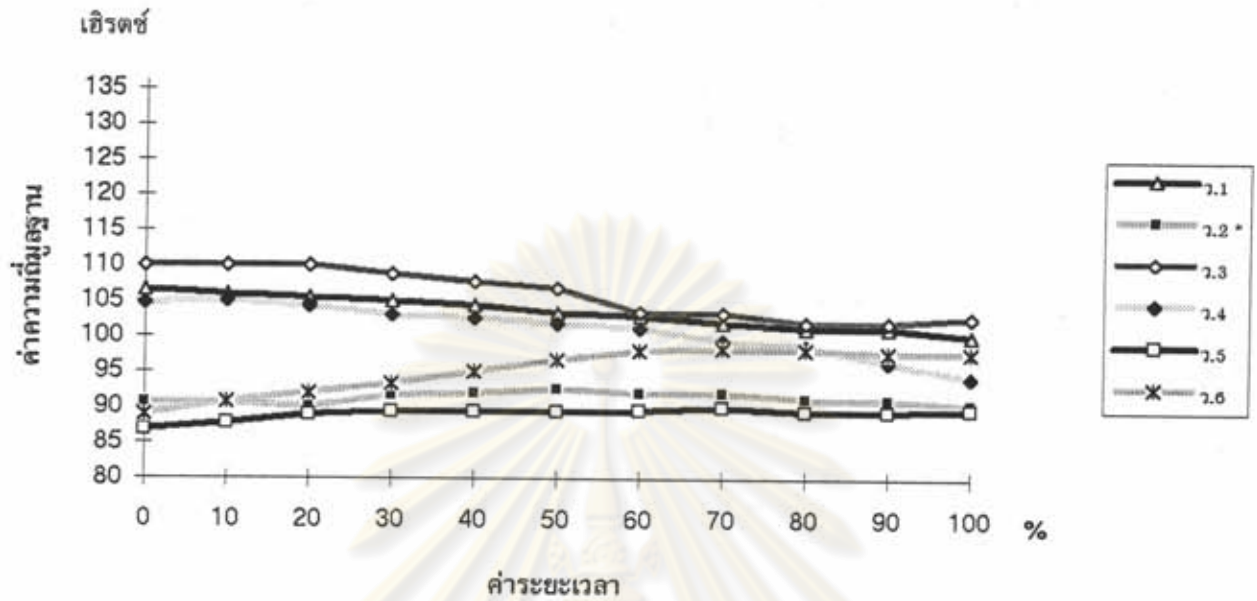
การลงเสียงหนักเบา ในคำพูดบอกเล่า และคำพูดปฏิเสธ มีผลต่อลักษณะการขึ้นลงของเสียงวรรณยุกต์ กล่าวคือ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก วรรณยุกต์มีลักษณะเป็นเสียงระดับมากขึ้น (ดูภาพที่ 25, 26 และ 27) แต่ในคำพูดถาม โดยเฉพาะจากคำ 2 พยางค์ วรรณยุกต์จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ยังคงมีลักษณะการขึ้นลงของเสียงที่ชัดเจน (ดูภาพที่ 28)

ภาพที่ 25 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 จากคำพูดต่อเนื่อง ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก คำพูดบอกเล่า จากคำ 3-4 พยางค์

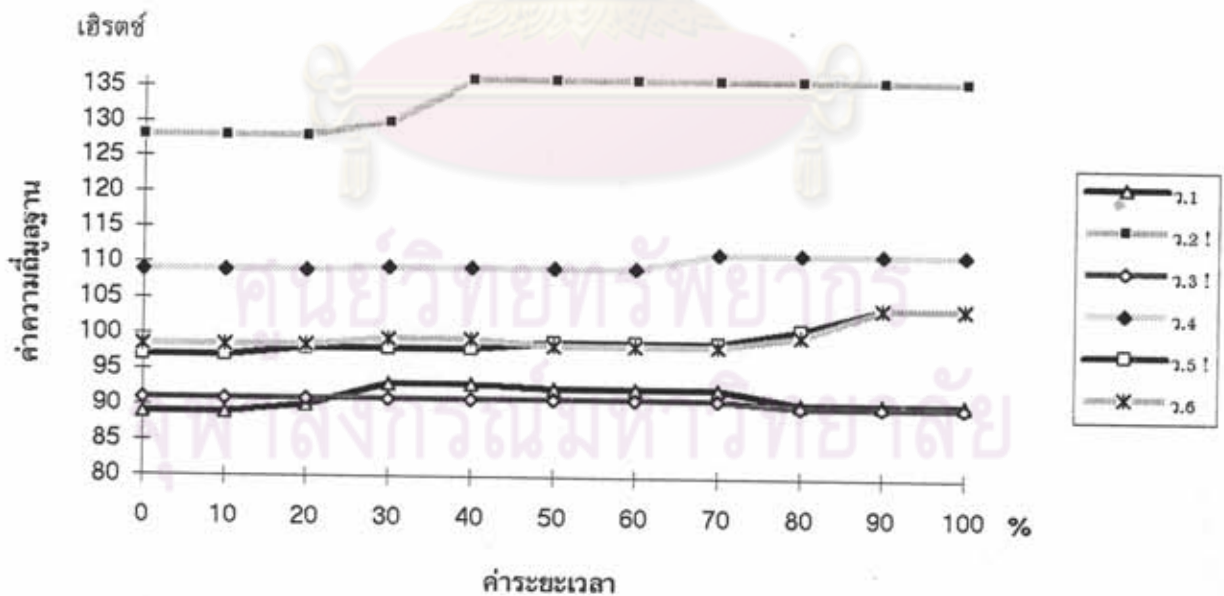

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

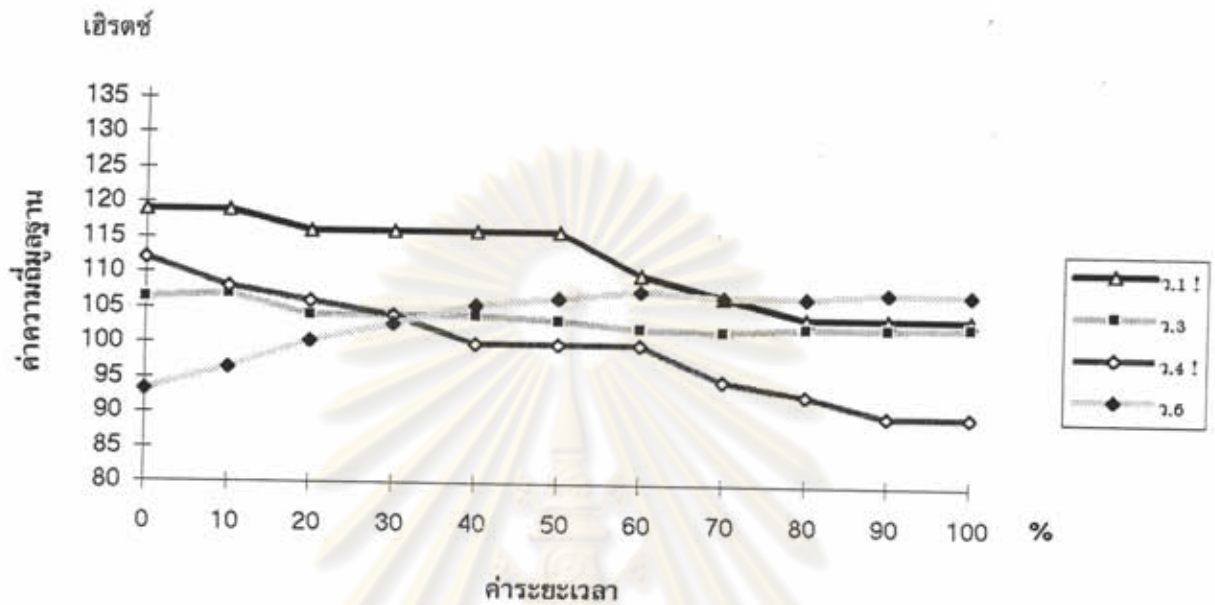
ภาพที่ 26 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 จากคำพูดต่อเนื่อง ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก
คำพูดบอกเล่า จากคำ 2 พยางค์

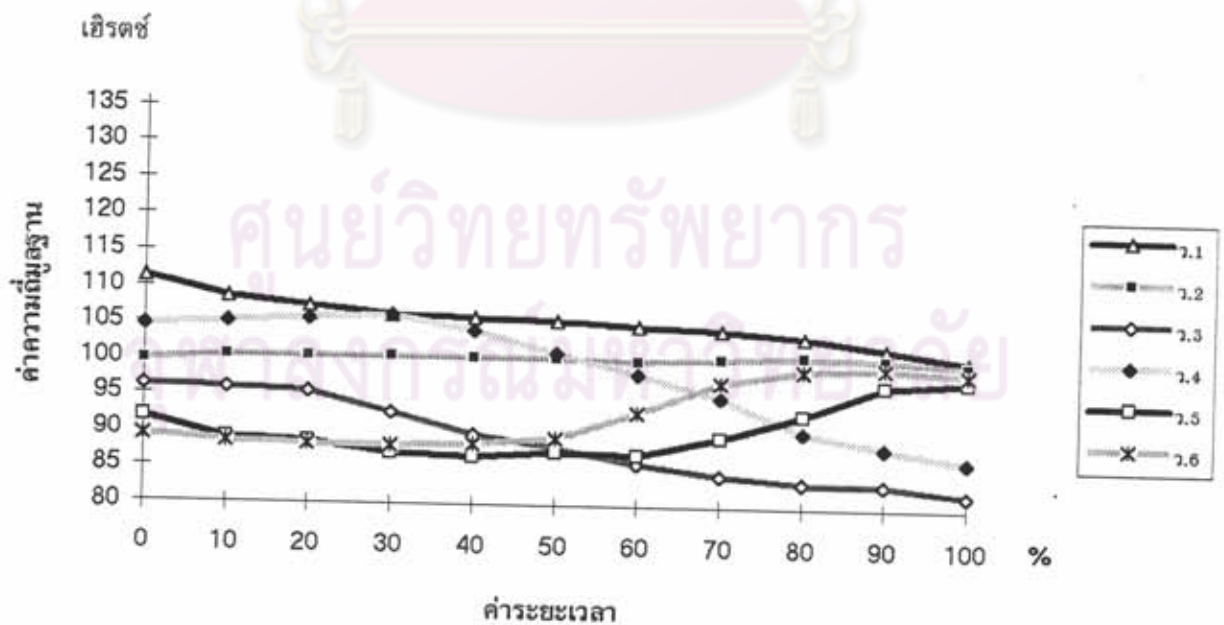
ภาพที่ 27 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 จากคำพูดต่อเนื่อง ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก
คำพูดบอกเล่า จากคำ 3-4 พยางค์

ภาพที่ 28 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 จากคำพูดต่อเนื่อง ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก
คำพูดถาม จากคำ 2 พยางค์

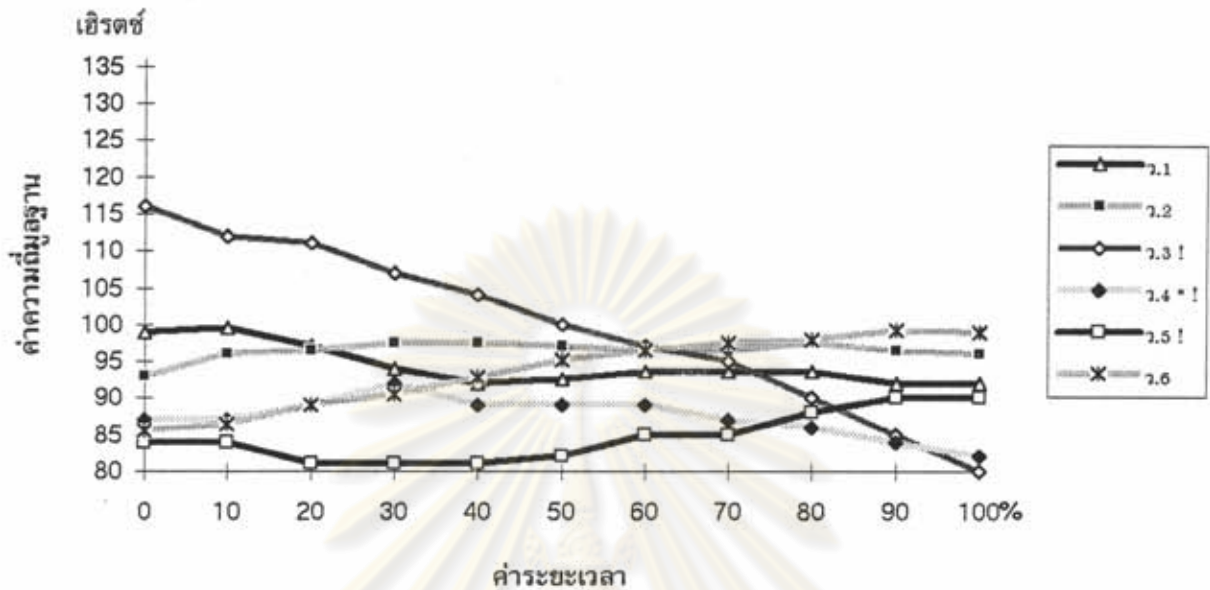

ภาพที่ 29 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 จากคำพูดต่อเนื่อง ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก
พิเศษ คำพูดบอกเล่า จากคำ 2 พยางค์

ภาพที่ 30 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 จากคำพูดต่อเนื่อง ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พิเศษ คำพูดบอกเล่า จากคำ 3-4 พยางค์

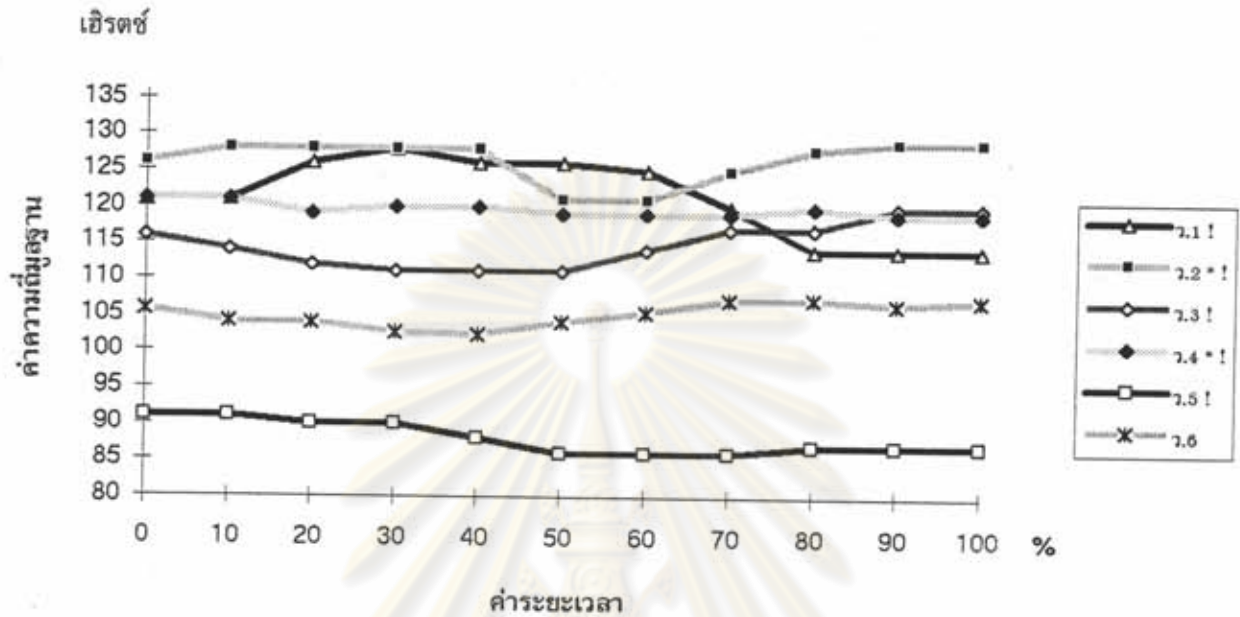
3. จำนวนพยางค์ในคำ

จากงานนี้พบว่า ในคำพูดบอกเล่า และคำพูดถาม จำนวนพยางค์ในคำ มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ต่างๆ กล่าวคือ ในคำ 3-4 พยางค์ ความต่างระหว่างวรรณยุกต์จะชัดเจนมากกว่า เมื่อเทียบกับวรรณยุกต์ในคำ 1 พยางค์ และ 2 พยางค์ ซึ่งมีวรรณยุกต์บางคู่ที่มีระดับ และรูปใกล้เคียงกันมาก (ดูภาพที่ 22 และ 29 เปรียบเทียบกับ ภาพที่ 30 และ ภาพที่ 23 และ 31 เปรียบเทียบกับ ภาพที่ 32) ส่วนในคำพูดปฏิเสธขาดข้อมูลเปรียบเทียบ

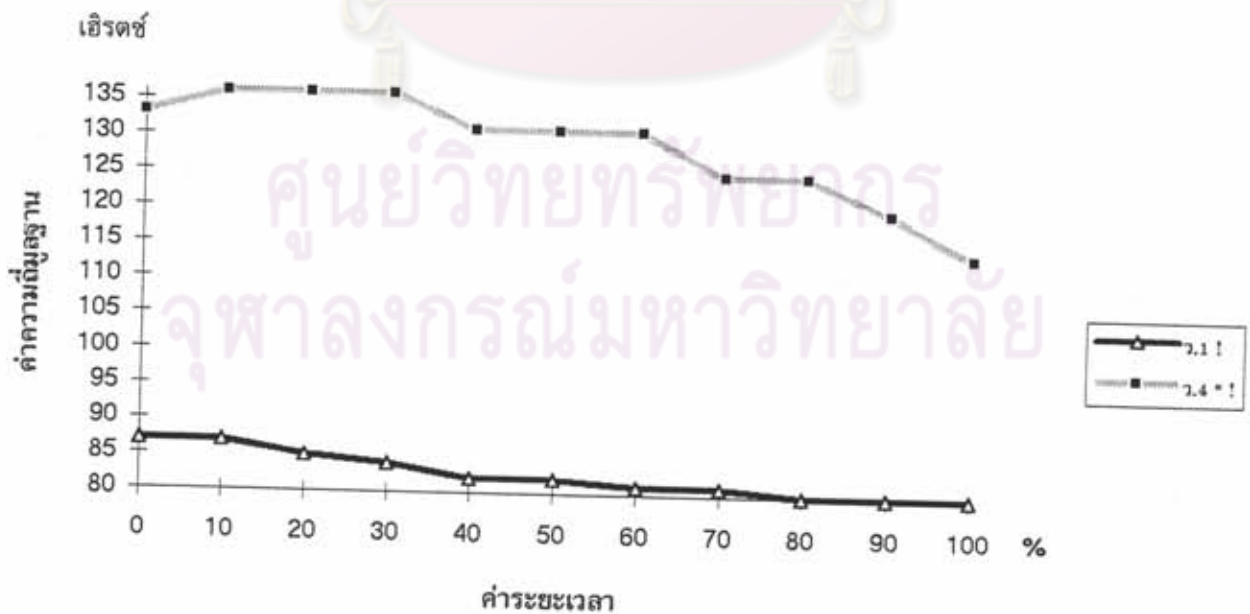
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 31 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 จากคำพูดต่อเนื่อง ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พิเศษ คำพูดถาม จากคำ 2 พยางค์

ภาพที่ 32 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1-6 จากคำพูดต่อเนื่อง ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พิเศษ คำพูดถาม จากคำ 3-4 พยางค์

จำนวนพยางค์ยังมีผลต่อลักษณะการขึ้นลงของเสียงวรรณยุกต์ด้วย ที่แสดงให้เห็นชัดเจน คือ ในปริบท คำพูดถาม จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ในคำ 2 พยางค์ ซึ่งรูปของวรรณยุกต์ที่ 2 และ 3 ที่เคยเป็นเสียงตกในคำ 1 พยางค์ กลับเป็นเสียงขึ้น ส่วนวรรณยุกต์ที่ 5 ซึ่งเคยเป็นเสียงขึ้นในคำ 1 พยางค์ กลับเป็นเสียงตก-ระดับ (ดูภาพที่ 31)

นอกจากนี้ จำนวนพยางค์ยังมีผลต่อความสัมพันธ์ของวรรณยุกต์ เช่น ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษในคำ 2 พยางค์ จากคำพูดบอกเล่า ในภาพที่ 29 ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์เปลี่ยนแปลงไปจากในคำ 1 พยางค์ กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 3 และ 4 ซึ่งคล้ายคลึงกันในคำ 1 พยางค์ กลับมีระดับของวรรณยุกต์ต่างกันมากขึ้น ในปริบทนี้ วรรณยุกต์ที่ 5 และ 6 กลับใกล้เคียงกันมากขึ้นเมื่อเทียบกับในคำ 1 พยางค์

จากที่กล่าวมานี้ พอสรุปได้ว่า วรรณยุกต์ในคำ 3-4 พยางค์จะมีความแตกต่างกันมากกว่าในคำ 1 และ 2 พยางค์ ลักษณะการขึ้น-ลงของเสียง ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมีน้อยกว่าในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ นอกจากนี้ ในคำพูดถามและปฏิเสธจะมีระดับของวรรณยุกต์แตกต่างกันมากกว่าในคำพูดบอกเล่า จึงทำให้ระดับความแตกต่างระหว่างวรรณยุกต์มีมากกว่าในคำพูดบอกเล่า จึงเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ภายในแต่ละปริบทแตกต่างกัน

รูปเชิงกลของวรรณยุกต์จากคำพูดต่อเนื่องในปริบทต่าง ๆ

1. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1

1.1. ประเภทของคำพูด

วรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดบอกเล่า มีระดับอยู่ในระดับกลางค่อนข้างต่ำถึงระดับกลางโดยเฉลี่ย ในคำ 1 พยางค์ และ 2 พยางค์ วรรณยุกต์ที่ 1 เป็นเสียงกลางตกเหมือนกัน ส่วนในคำ 3-4 พยางค์ ลักษณะของเสียงซับซ้อนมากขึ้น กล่าวคือ นอกจากมีเสียงตกแล้วยังมีเสียงระดับหรือเสียงขึ้นร่วมด้วย (ดูตารางที่ 12)

เมื่อเปรียบเทียบวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดบอกเล่า กับในคำพูดถาม ซึ่งมีระดับของวรรณยุกต์สูงกว่า คือ อยู่ในระดับกลางค่อนข้างต่ำถึงระดับกลางค่อนข้างสูงโดยเฉลี่ย เห็นได้ว่าวรรณยุกต์ เป็นเสียงตกเหมือนกัน แต่ในคำพูดถามมีลักษณะการตกที่ชัดเจนมากกว่า (ดูตารางที่ 12)

ส่วนวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดปฏิเสธจากข้อมูลในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ วรรณยุกต์จะอยู่ในระดับที่สูงกว่าในคำพูดบอกเล่า และ คำพูดถาม แต่วรรณยุกต์เป็นเสียงตกเหมือนกัน ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และไม่ลงเสียงหนัก วรรณยุกต์ที่ 1 เป็นเสียงค่อนข้างระดับ ที่อยู่ในระดับเดียวกับวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่า (ดูตารางที่ 12)

จากการวิเคราะห์นี้ แสดงให้เห็นว่า ประเภทของคำพูดมีอิทธิพลต่อระดับเสียงของวรรณยุกต์ที่ 1 กล่าวคือ ในคำพูดปฏิเสธวรรณยุกต์มีระดับสูงกว่า ในคำพูดบอกเล่าและคำพูดถามมาก (ดูภาพที่ 33 และ 34) และในคำพูดถาม วรรณยุกต์มีระดับสูงกว่าในคำพูดบอกเล่า ยกเว้น ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ในคำ 3-4 พยางค์ ซึ่งมีระดับต่ำกว่าวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่า แต่อาจเนื่องจาก ข้อมูลในคำพูดถามในปริบทนี้มีเพียง 1 คำ คำที่นำมาเปรียบเทียบ จึงไม่ใช่ค่าเฉลี่ย

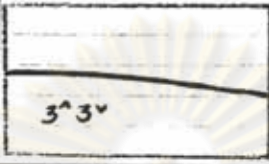
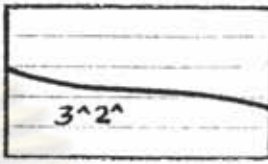
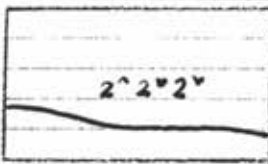
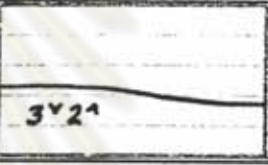
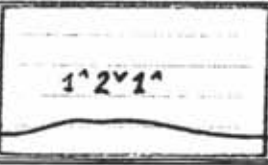
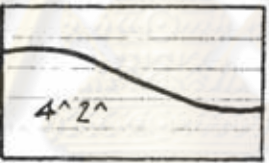
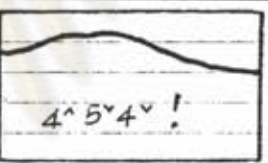
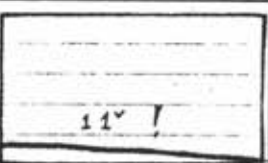
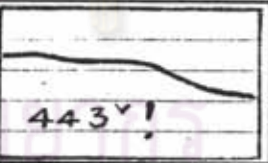
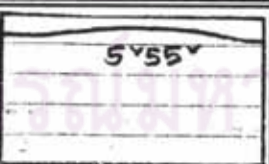
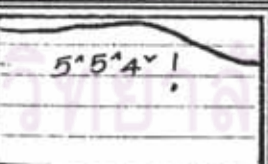
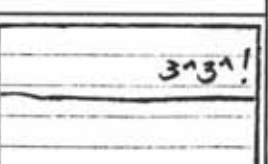
นอกจากนี้ ประเภทของคำพูดมีผลต่อลักษณะการตกของวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดถามวรรณยุกต์มีลักษณะการตกชัดเจนกว่าในคำพูดบอกเล่า และปฏิเสธ (ดูภาพที่ 32-35)

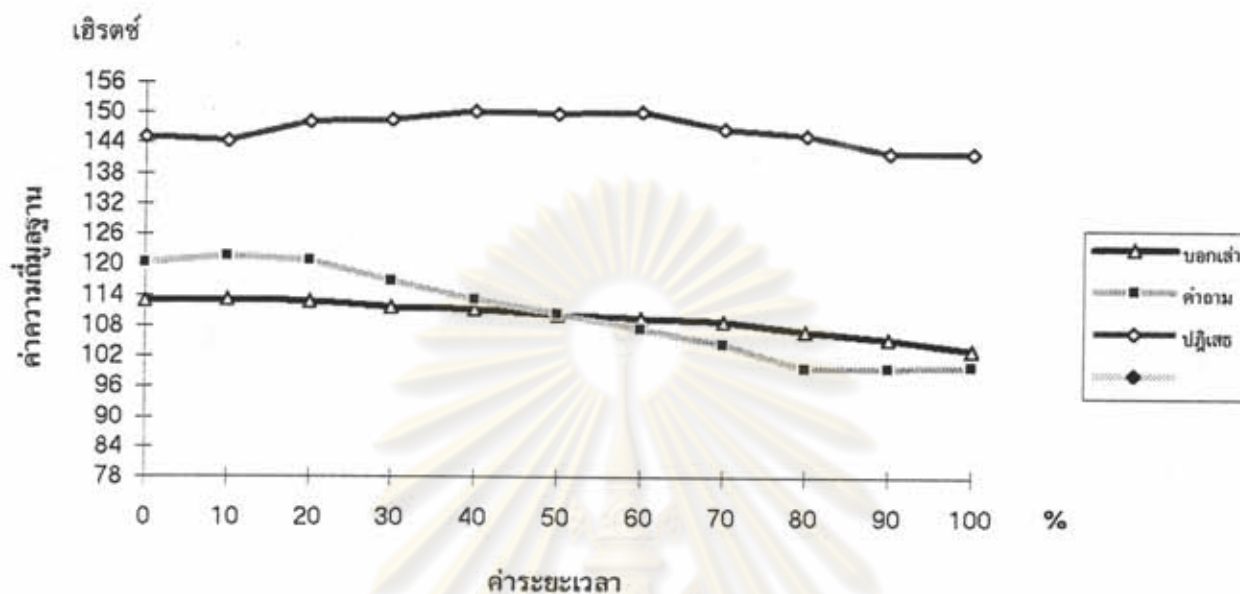
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

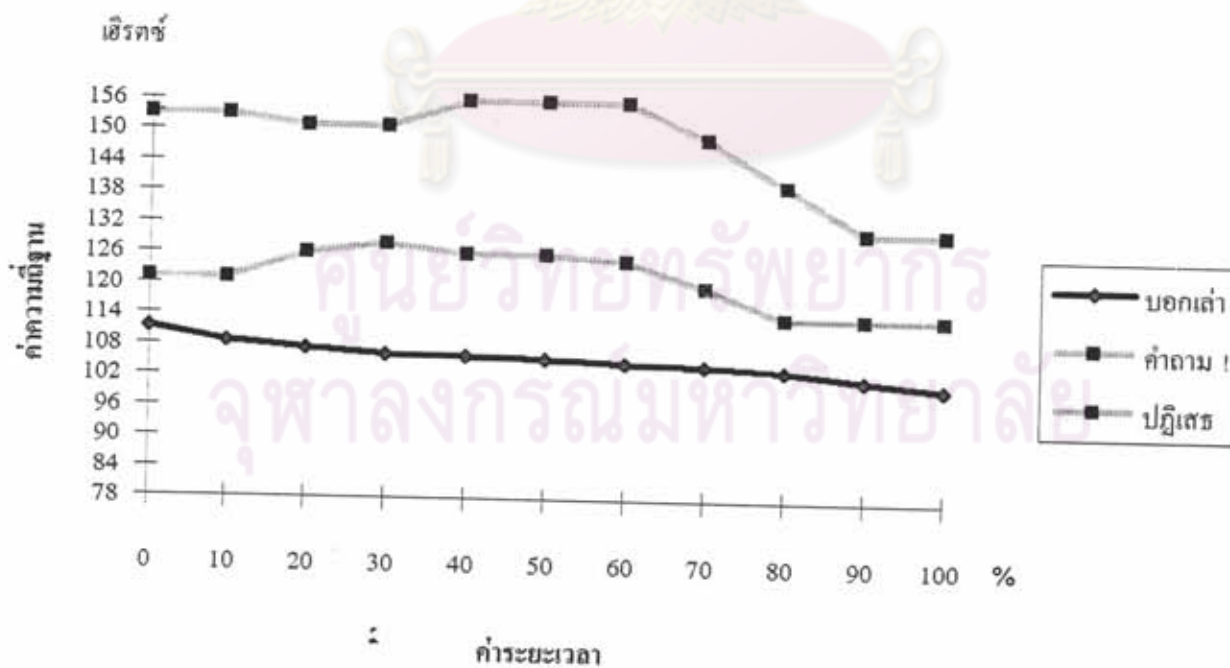
ตารางที่ 12 เปรียบเทียบรูปของวรรณยุกต์ที่ 1 จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักระดับต่างๆ ใน คำพูดบอกเล่า คำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธ

วจน- กรรม	ระดับ การลงเสียงหนัก	ปริบท		
		คำ 1 พยางค์	คำ 2 พยางค์	คำ 3 - 4 พยางค์
บอก เล่า	ลงเสียงหนักพิเศษ			
	ลงเสียงหนัก	---	---	ไม่มีข้อมูล
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		
ถาม	ลงเสียงหนักพิเศษ			
	ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		ไม่มีข้อมูล
ป ฏิ เสธ	ลงเสียงหนักพิเศษ			ไม่มีข้อมูล
	ลงเสียงหนัก	---	---	
	ไม่ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล

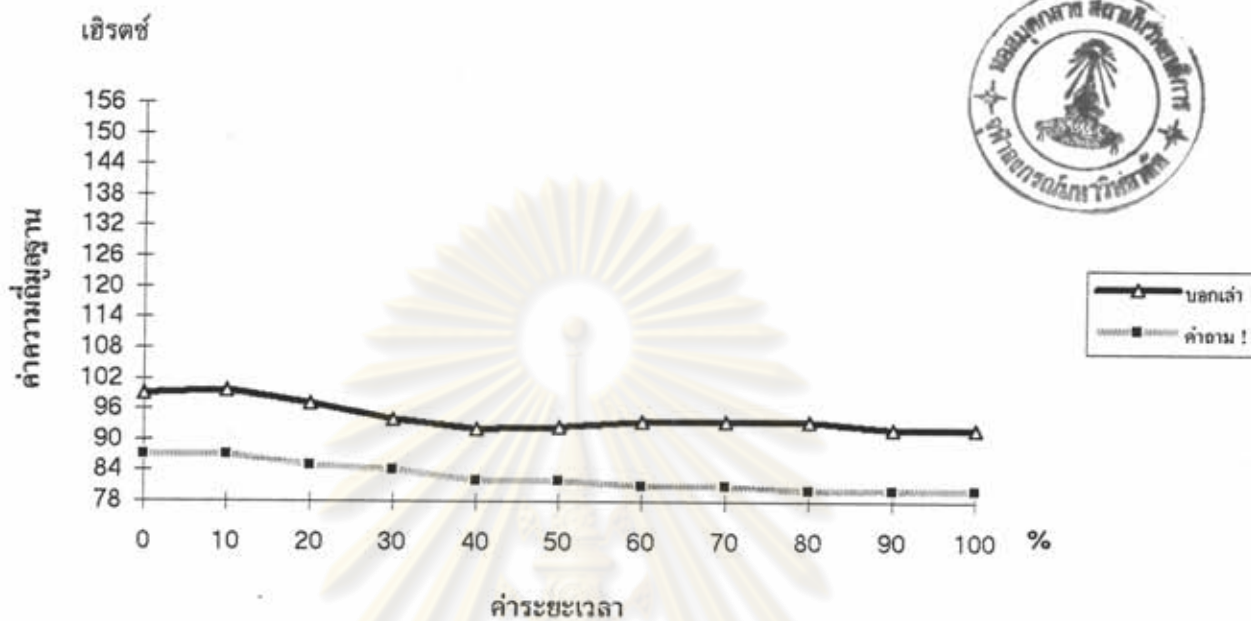
ภาพที่ 33 รูปเชิงกลของวอร์ณยุคที่ 1 ในคำพูดต่อเนื่อง จากคำ 1 พยางค์ ในประเภท คำพูดต่างๆ

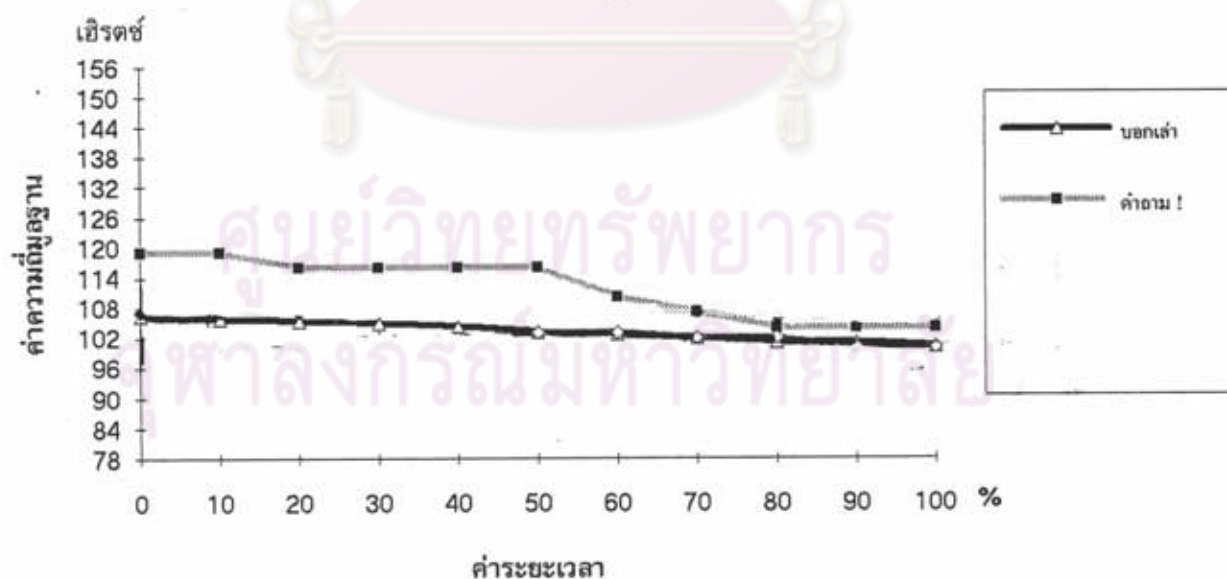
ภาพที่ 34 รูปเชิงกลของวอร์ณยุคที่ 1 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ คำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

ภาพที่ 35 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ คำ 3-4 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

ภาพที่ 36 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก คำ 3-4 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

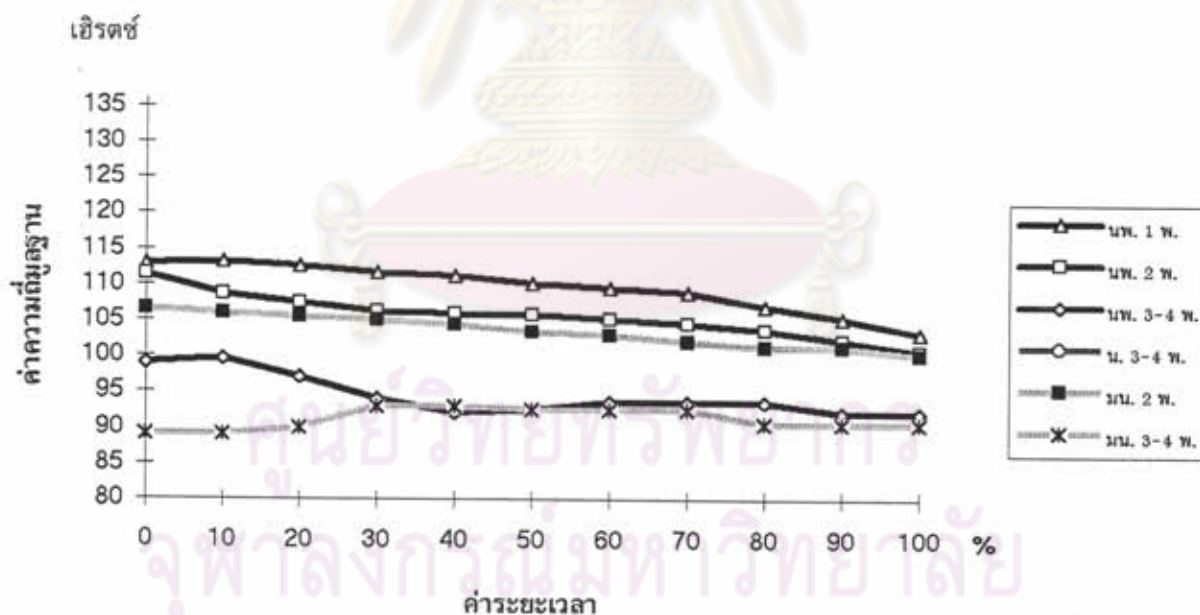

1.2 การลงเสียงหนักเบา

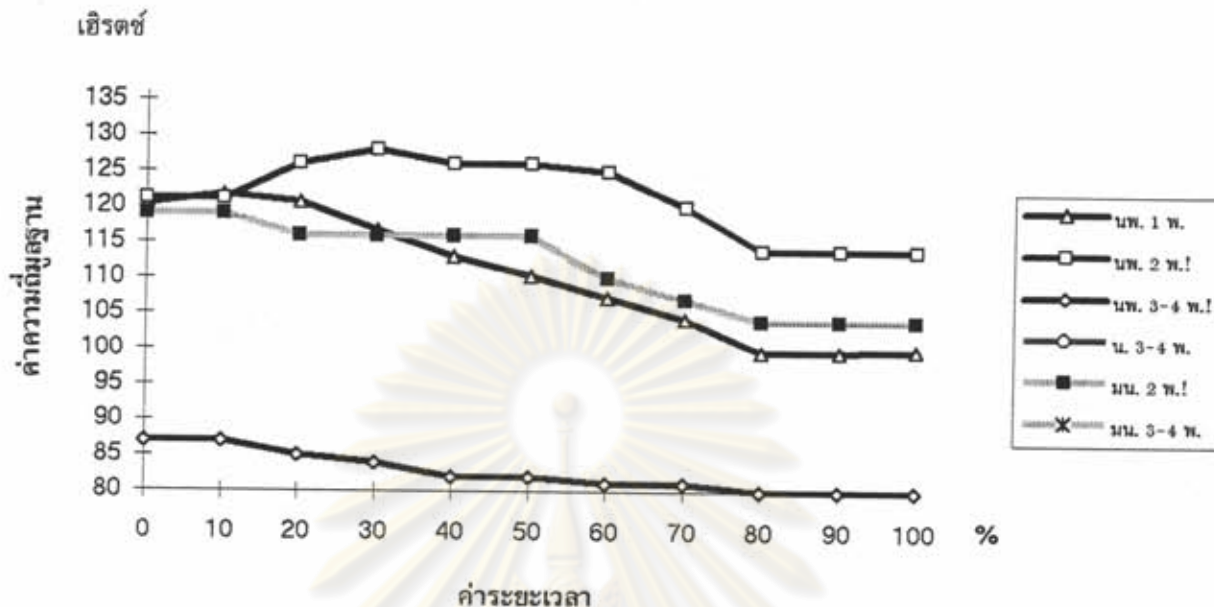
จากผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า การลงเสียงหนักเบา มีผลต่อรูปวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดบอกเล่า กล่าวคือ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ วรรณยุกต์ที่ 1 เป็นเสียงตก แต่ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักรูปของวรรณยุกต์เป็นเสียงเกือบระดับ (ดูภาพที่ 22, 29, และ 30 เปรียบเทียบกับภาพที่ 26) ส่วนในคำพูดถามรูปวรรณยุกต์ที่ 1 ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก มีลักษณะเป็นเสียงตกชัดเจน เช่นเดียวกับในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ (ดูภาพที่ 23, 31 เปรียบเทียบกับ ภาพที่ 26)

นอกจากการลงเสียงหนักเบาจะมีผลต่อรูปของวรรณยุกต์แล้ว ยังมีผลต่อระดับของวรรณยุกต์อีกด้วย กล่าวคือ วรรณยุกต์จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ โดยเฉพาะจากคำ 1 และ 2 พยางค์ จะมีระดับสูงกว่า วรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และ ไม่ลงเสียงหนัก (ดูภาพที่ 37-39)

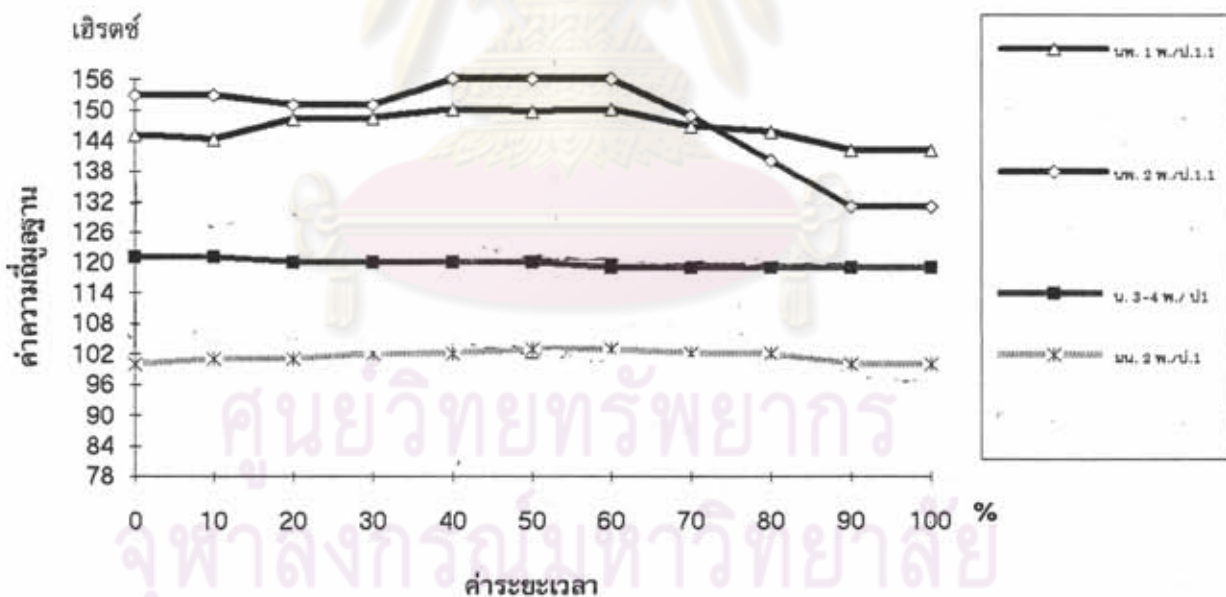
ภาพที่ 37 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดบอกเล่า จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

ภาพที่ 38 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดถาม จากพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ในระดับต่างๆ

ภาพที่ 39 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดปฏิเสธ จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

1.3 จำนวนพยางค์ในคำ

ในงานนี้พบว่าจำนวนพยางค์ มีผลต่อระดับของเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 จากคำ 1 และ 2 พยางค์จะมีระดับสูงกว่าวรรณยุกต์ที่ 1 จากคำ 3-4 พยางค์ (ดูภาพที่ 37 และ 38)

นอกจากนี้ จำนวนพยางค์ในคำ ยังมีผลทำให้รูปของวรรณยุกต์ในคำ 3-4 พยางค์ แตกต่างจากรูปวรรณยุกต์ในคำ 1 หรือ 2 พยางค์ อีกด้วย (ดูภาพที่ 37 และ 38)

2. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2

2.1 ประเภทของคำพูด

วรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพูดบอกเล่า มีระดับเสียงอยู่ในระดับกลางค่อนข้างต่ำโดยเฉลี่ย เป็นเสียงระดับ หรือ ขึ้นเล็กน้อยก่อนที่จะเป็นเสียงระดับ ยกเว้นในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของคำ 2 พยางค์ ซึ่งเป็นเสียงขึ้น-ตก (ดูตารางที่ 13)

เมื่อเปรียบเทียบกับในคำพูดถาม เห็นได้ชัดเจนว่า ระดับของวรรณยุกต์ในคำพูดถามสูงกว่าในคำพูดบอกเล่ามาก และรูปวรรณยุกต์ในคำพูดถามมีลักษณะการขึ้น-ลงของเสียง (contour) ที่ชัดเจนมากกว่าในคำพูดบอกเล่า นอกจากนี้ในคำพูดถามยังมีรูปวรรณยุกต์ที่หลากหลายมากกว่า กล่าวคือ มีทั้งขึ้น-ตก , ตก-ขึ้น และ ระดับ-ตก ในขณะที่ในคำพูดบอกเล่า เป็นเสียงเกือบระดับเท่านั้น (ดูตารางที่ 13)

ส่วนในคำพูดปฏิเสธ วรรณยุกต์ที่ 2 เป็นเสียงตกเล็กน้อยในตอนท้าย เมื่อเปรียบเทียบกับคำพูดอีก 2 ประเภท รูปของวรรณยุกต์ในคำพูดปฏิเสธจะคล้ายคลึงกับในคำพูดบอกเล่ามากกว่า แต่วรรณยุกต์จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ในคำพูดปฏิเสธ มีรูปเหมือนกับในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักในคำพูดถาม และมีระดับใกล้เคียงกับระดับของวรรณยุกต์ในคำพูดถาม ซึ่งสูงกว่าในคำพูดบอกเล่ามาก (ดูตารางที่ 13)

จากการวิเคราะห์นี้ กล่าวได้ว่าประเภทของคำพูดมีผลต่อรูปวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพูดถาม เพราะมีรูปวรรณยุกต์แตกต่างจากคำพูดบอกเล่า และคำพูดปฏิเสธค่อนข้างชัดเจน นอกจากนี้ ถึงแม้ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักในคำ 3-4 พยางค์ ระดับของวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่าจะสูงกว่าในคำพูดถาม แต่ข้อมูลในบริบทนี้มีเพียง 1 คำ ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า

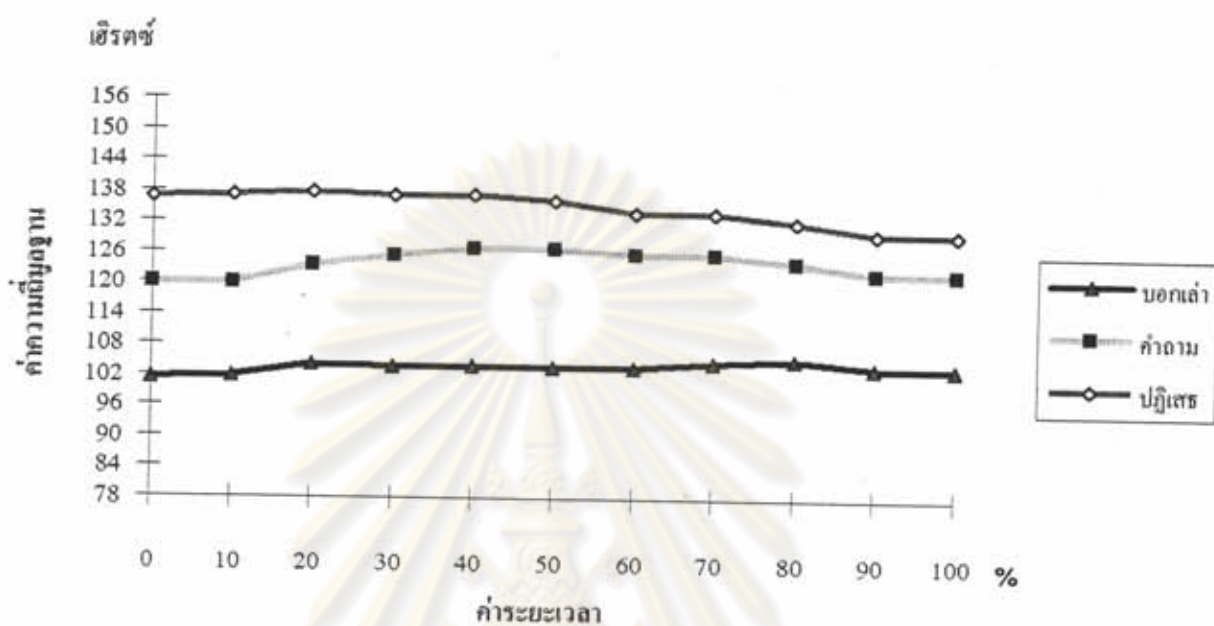

ประเภทของคำพูดน่าจะมีอิทธิพลต่อระดับของวรรณยุกต์ที่ 2 เช่นเดียวกับในวรรณยุกต์ที่ 1 (ดูภาพที่ 40, 41 และ 42)

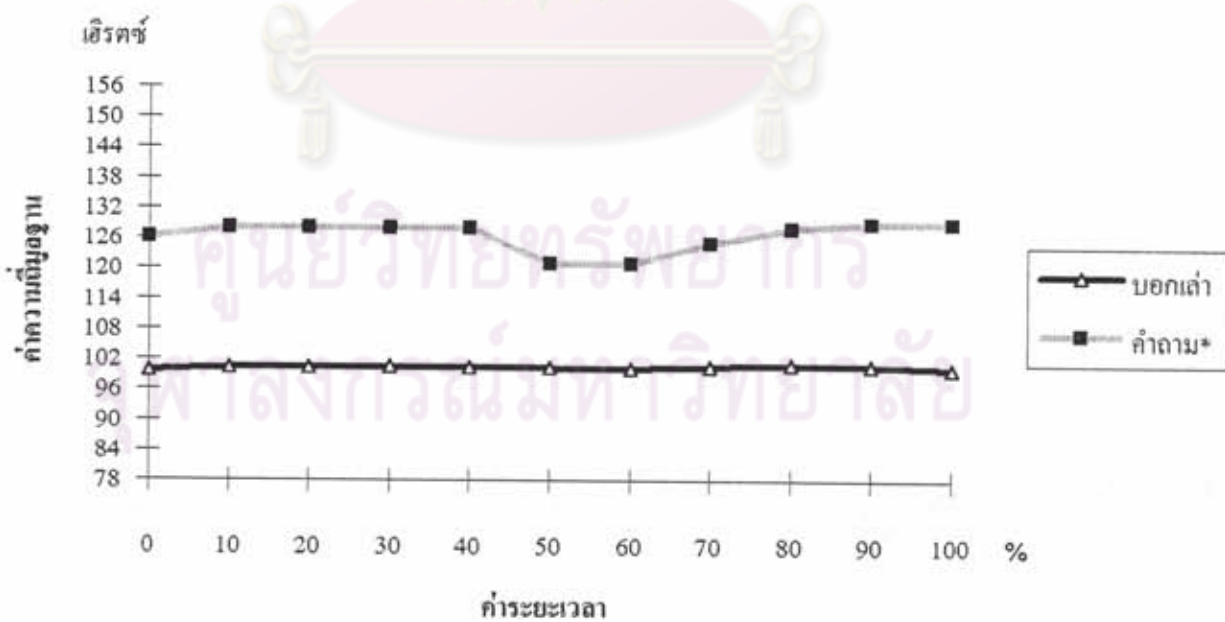
ตารางที่ 13 เปรียบเทียบรูปวรรณยุกต์ที่ 2 จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักระดับต่างๆ ในคำพูดบอกเล่า คำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธ

วัจน- กรรม	ระดับ การลงเสียงหนัก	ปริบท		
		คำ 1 พยางค์	คำ 2 พยางค์	คำ 3 - 4 พยางค์
บอก เล่า	ลงเสียงหนักพิเศษ			
	ลงเสียงหนัก	---	---	
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		
ถาม	ลงเสียงหนักพิเศษ			ไม่มีข้อมูล
	ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
	ไม่ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	
ป ฏิ เสธ 1	ลงเสียงหนักพิเศษ		ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล

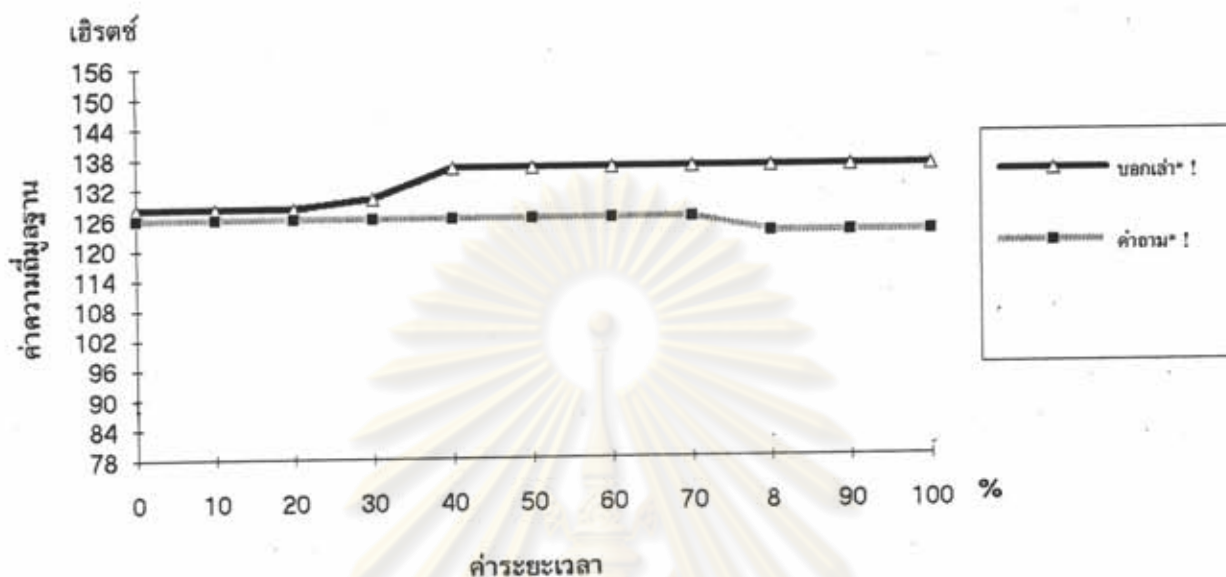
ภาพที่ 40 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพูดต่อเนื่อง จากคำ 1 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

ภาพที่ 41 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ในคำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

ภาพที่ 42 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ใน คำ 3-4 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

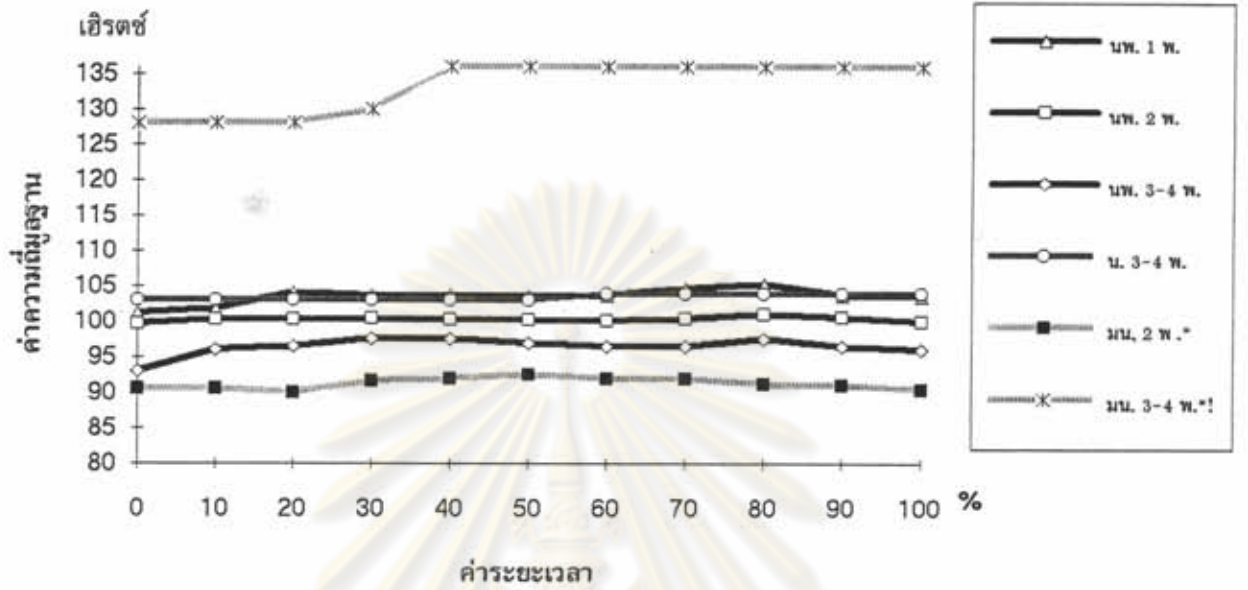
2.2 การลงเสียงหนักเบา

อิทธิพลของการลงเสียงหนักเบา ที่มีต่อวรรณยุกต์ที่ 2 มีน้อยมากอย่างน่าสังเกต ระดับและรูปวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ พยางค์ที่ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักใกล้เคียงกันมาก มีกรณียกเว้น ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจากคำ 3-4 พยางค์ ซึ่งมีระดับสูงเกินไป แต่รูปเชิงกลนั้นได้จากค่าความถี่มูลฐานของคำเพียง 1 คำ ไม่ใช่ค่าเฉลี่ยจึงไม่นำมาพิจารณาในที่นี้ (ดูภาพที่ 43 และ 44)

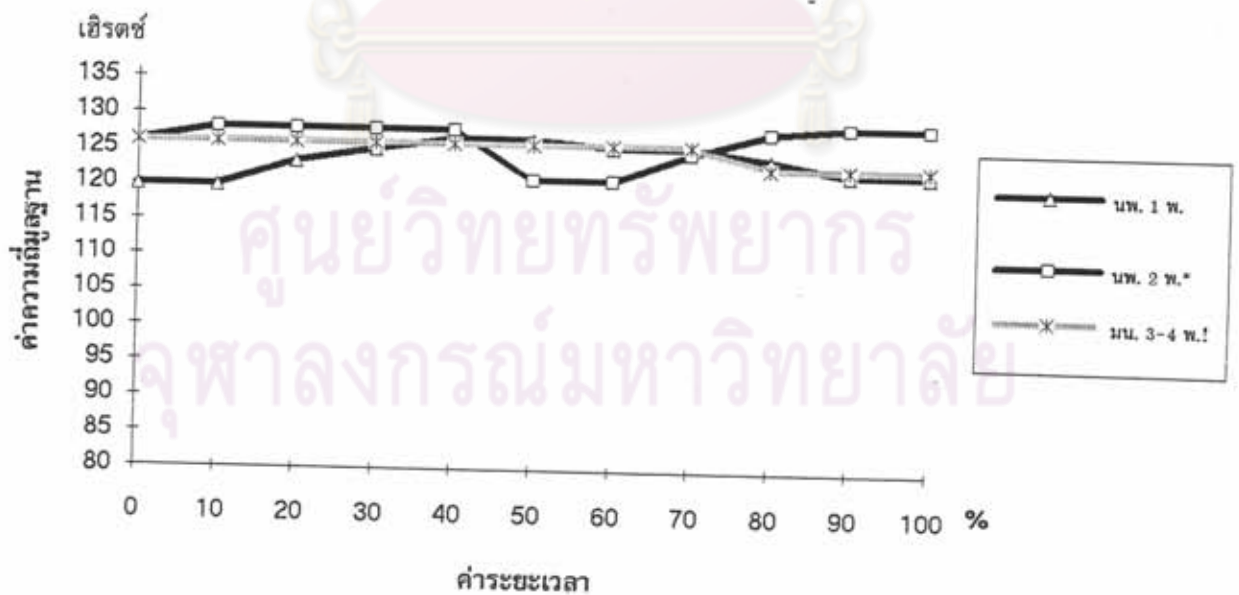
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 43 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพูดต่อเนื่อง บอกล่า จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

ภาพที่ 44 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพูดต่อเนื่อง คำพูดถาม จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

2.3 จำนวนพยางค์ในคำ

ในคำพูดบอกเล่า จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษที่มีจำนวนพยางค์ในคำน้อยกว่า จะมีระดับของวรรณยุกต์สูงกว่า แต่ในคำพูดถามจะเป็นไปในทางตรงข้าม กล่าวคือ วรรณยุกต์ในคำที่มีจำนวนพยางค์น้อยกว่าจะมีระดับต่ำกว่า จึงกล่าวได้ว่า จำนวนพยางค์ที่มีผลต่อระดับของวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่า และคำพูดถามในทางตรงข้ามกัน

3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3

3.1 ประเภทคำพูด

วรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดบอกเล่า จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักทั้ง 3 ระดับ มีสัทลักษณะเป็นเสียงตกทั้งหมด และอยู่ในระดับต่ำถึงระดับกลาง โดยเฉลี่ย (ดูตารางที่ 14)

เมื่อเทียบกับวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดถาม กับในคำพูดบอกเล่าพบว่า ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักในคำพูดถามจะมีระดับและรูปวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับในคำพูดบอกเล่ามาก แต่วรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษจะมีรูปร่างและระดับที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ในคำพูดถามมีสัทลักษณะเป็นเสียงตก-ขึ้น แต่ในคำพูดบอกเล่าเป็นเสียงตก

ส่วนในคำพูดปฏิเสธ วรรณยุกต์เป็นเสียงตก-ระดับ และจากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษวรรณยุกต์ที่ 3 นี้จะมีระดับใกล้เคียงกับในคำพูดถาม

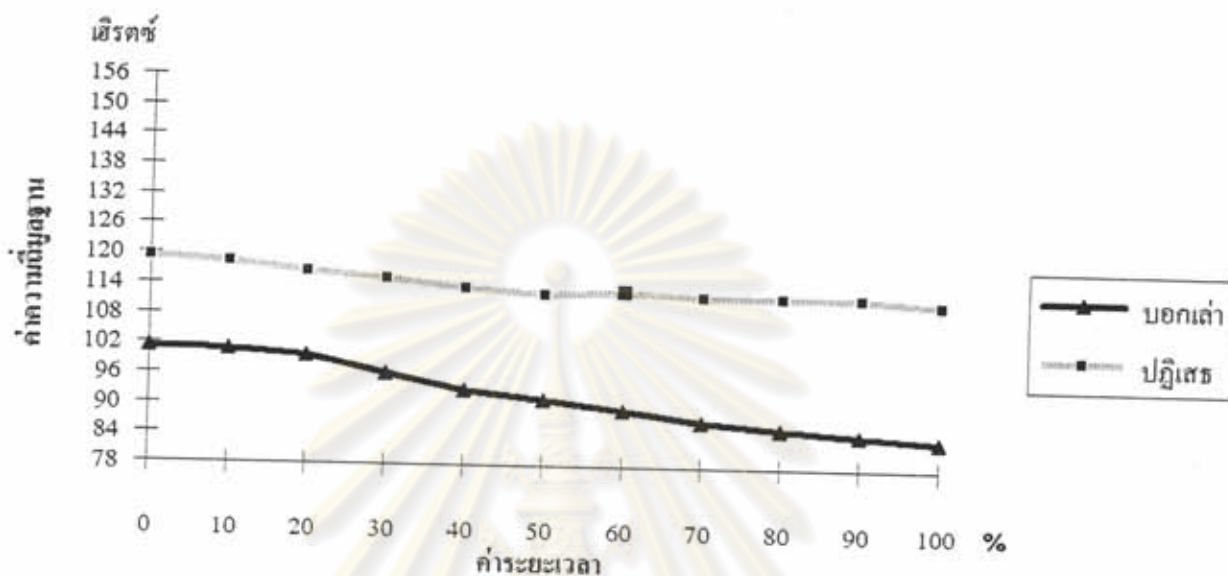
จากการวิเคราะห์นี้จึงกล่าวได้ว่า ประเภทของคำพูดมีอิทธิพลต่อระดับเสียงของวรรณยุกต์ที่ 3 โดยการทำให้เสียงวรรณยุกต์ในคำพูดถาม และในคำพูดปฏิเสธ สูงกว่าในคำพูดบอกเล่า นอกจากนี้ประเภทของคำพูดยังมีผลต่อรูปวรรณยุกต์ ทำให้วรรณยุกต์ในคำพูดถามและการปฏิเสธมีรูปร่างที่หลากหลายมากกว่าในคำพูดบอกเล่า (ดูภาพที่ 45, 46, 47 และ 48)

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบรูปของวรรณยุกต์ที่ 3 จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักระดับต่างๆ ใน คำพูดบอกเล่า คำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธ

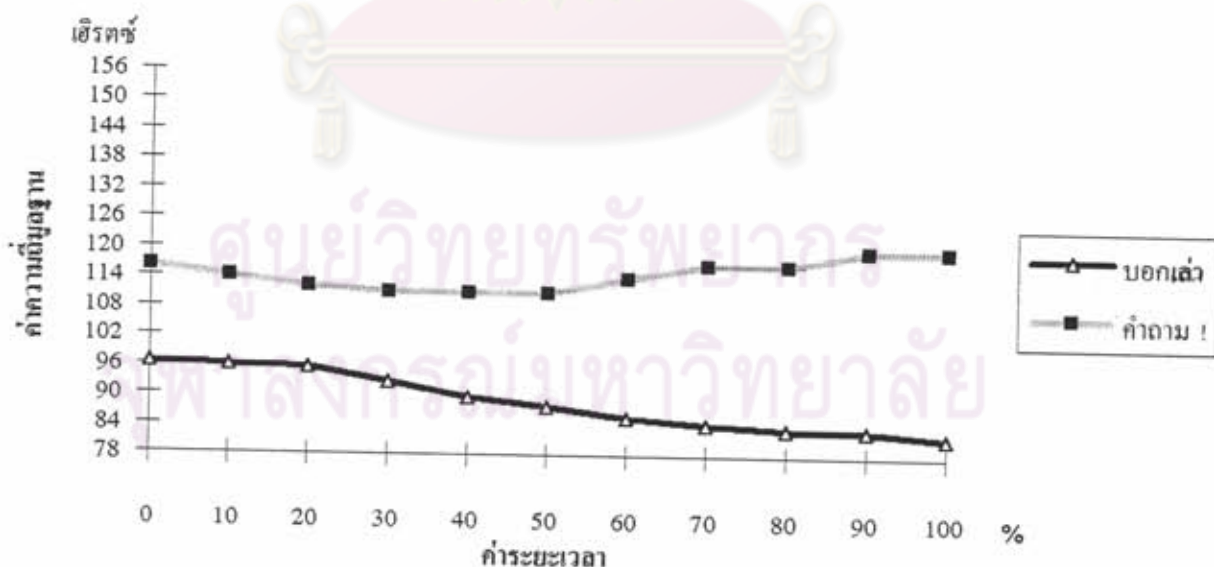
วจน- กรรม	ระดับ การลงเสียงหนัก	ปรับท		
		คำ 1 พยางค์	คำ 2 พยางค์	คำ 3 - 4 พยางค์
บอก เล่า	ลงเสียงหนักพิเศษ			
	ลงเสียงหนัก	---	---	
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		
ถาม	ลงเสียงหนักพิเศษ	ไม่มีข้อมูล		ไม่มีข้อมูล
	ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		ไม่มีข้อมูล
ป ฏิ เสธ	ลงเสียงหนักพิเศษ		ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล

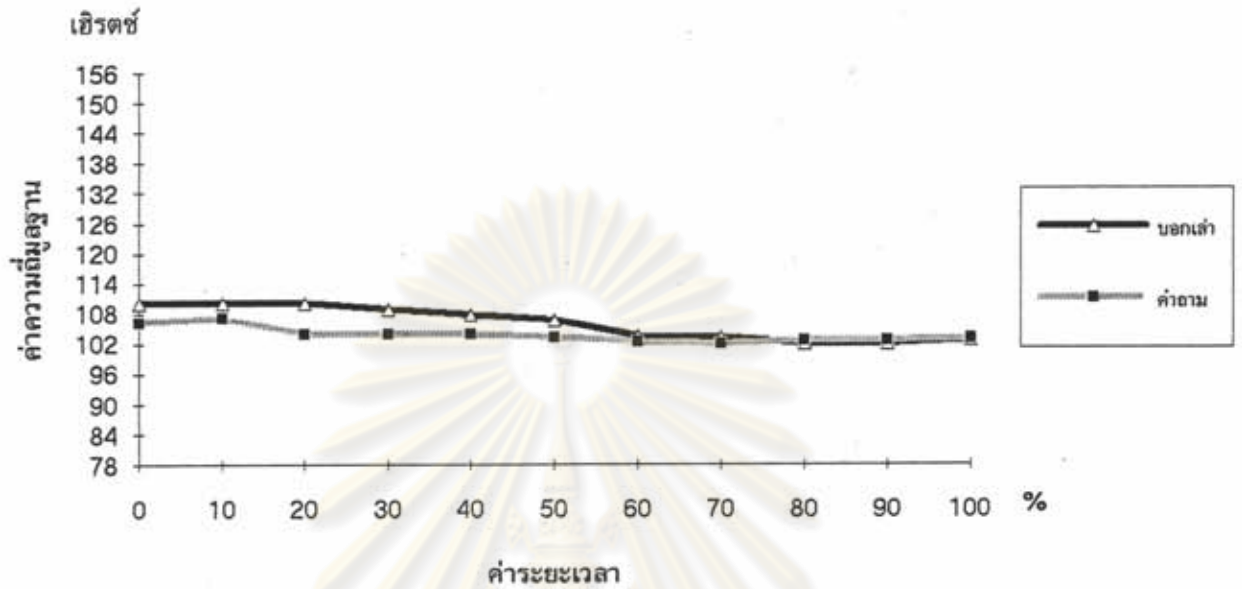
ภาพที่ 45 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดต่อเนื่อง จากคำ 1 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

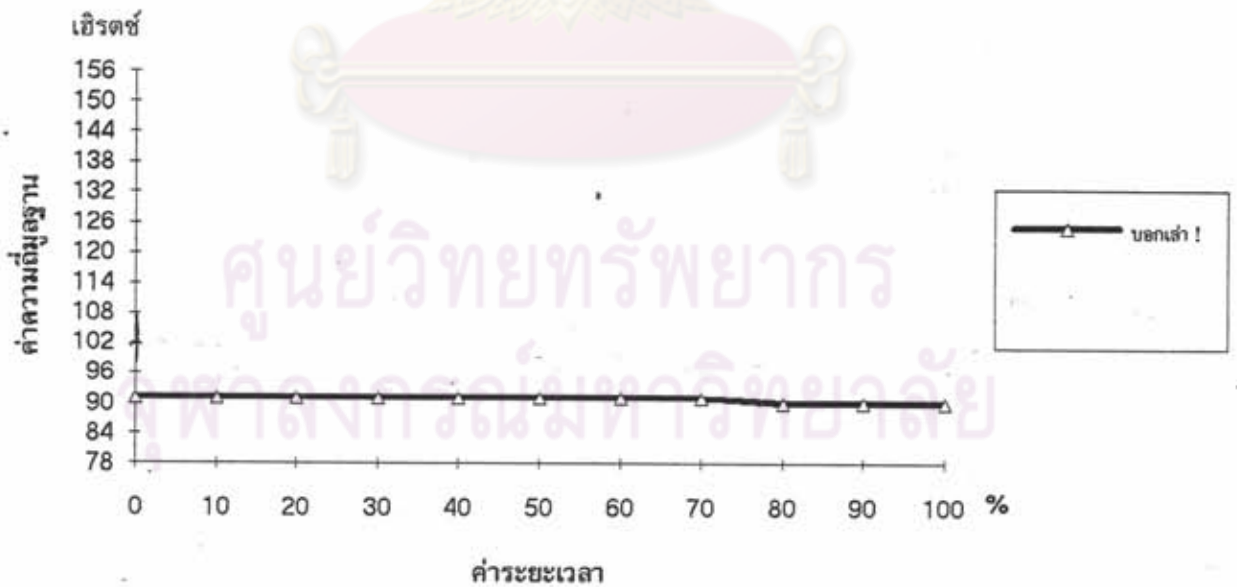
ภาพที่ 46 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ คำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

ภาพที่ 47 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก
คำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

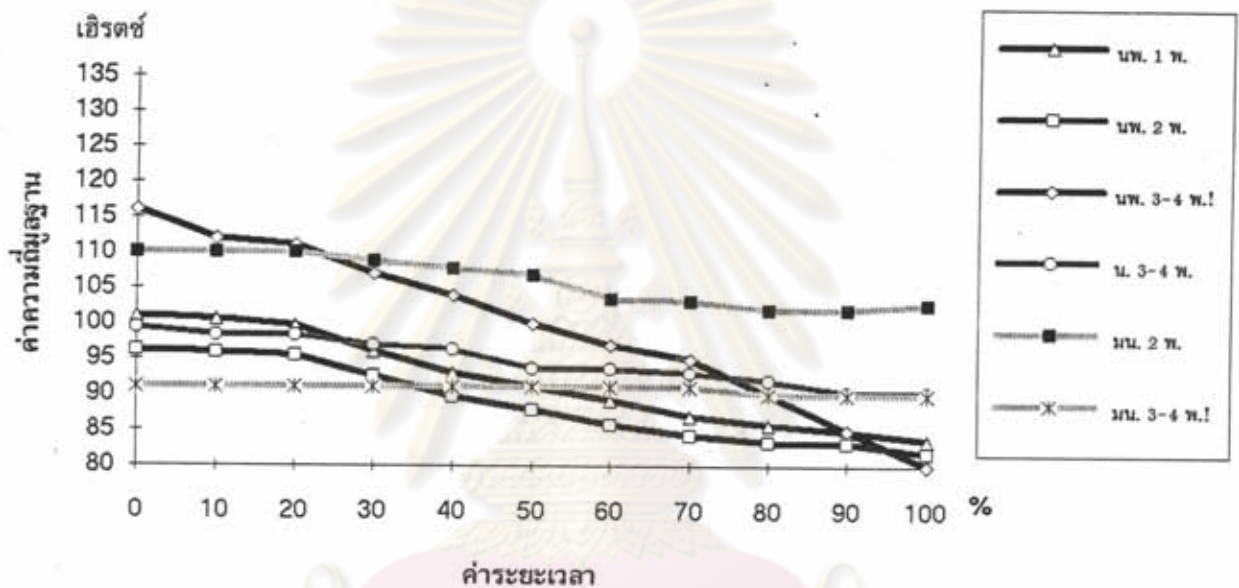
ภาพที่ 48 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก
คำ 3-4 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

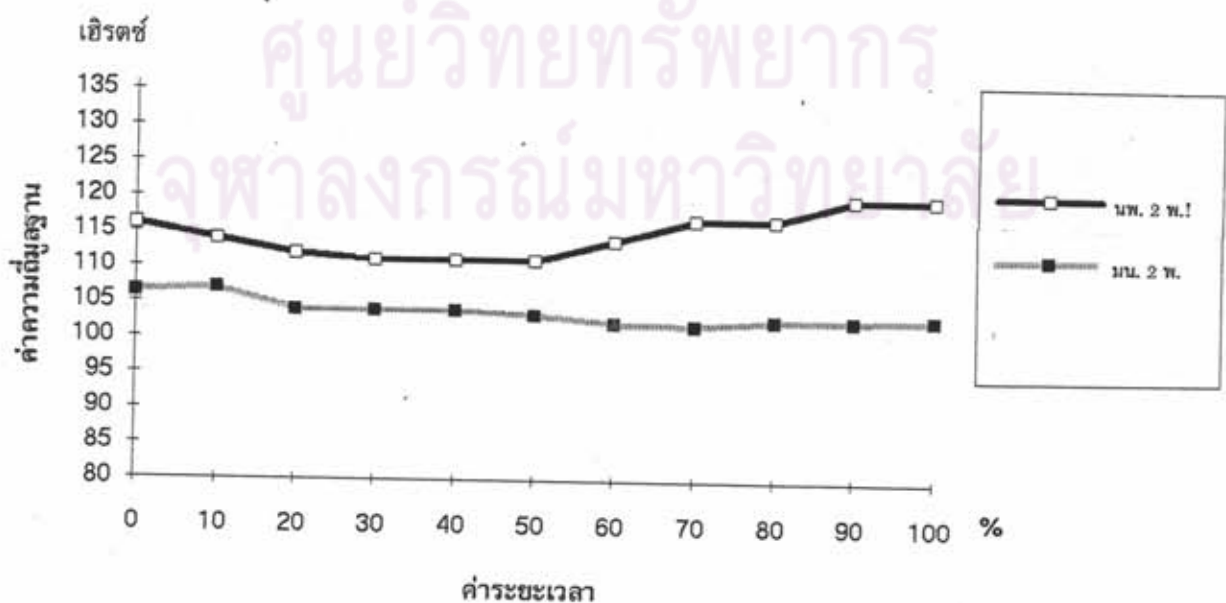
3.2 การลงเสียงหนักเบา

การลงเสียงหนักเบาที่มีอิทธิพลต่อรูปวรรณยุกต์ กล่าวคือ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พิเศษจะมีระดับการตกของเสียงชัดเจน ในขณะที่วรรณยุกต์ที่ 3 ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะเป็นเสียงค่อนข้างระดับ (ดูภาพที่ 49 และ 50)

ภาพที่ 49 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดบอกเล่า จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

ภาพที่ 50 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดถาม จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

3.3 จำนวนพยางค์ในคำ

จำนวนพยางค์มีผลต่อระดับเสียงของวรรณยุกต์ กล่าวคือ จุดเริ่มต้นของวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดบอกเล่า จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ในคำ 3-4 พยางค์ จะมีระดับสูงกว่าในคำ 1 และ 2 พยางค์มาก แต่ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก วรรณยุกต์ที่ 3 จากคำ 2 พยางค์ มีระดับสูงกว่าวรรณยุกต์ที่ 3 จากคำ 3-4 พยางค์

4. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4

4.1 ประเภทคำพูด

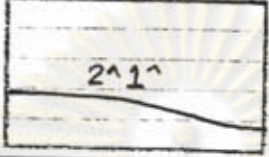
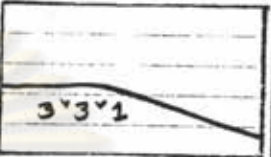
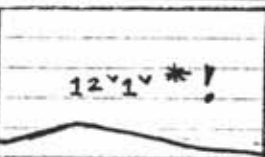
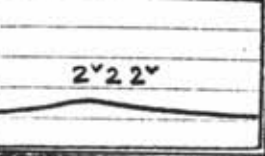
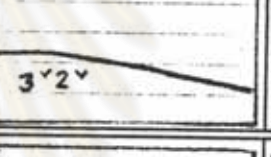
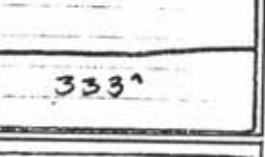
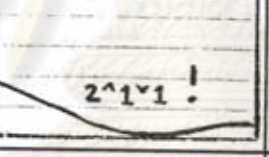
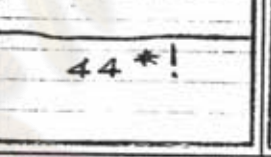
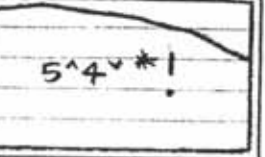
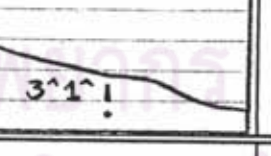
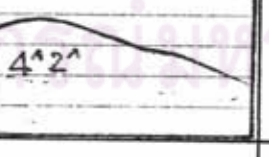
วรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดบอกเล่าจากพยางค์ที่ลงเสียงหนักทั้ง 3 ระดับ อยู่ในระดับต่ำถึงระดับกลาง วรรณยุกต์เป็นเสียงตกตอนท้าย ยกเว้นในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจากคำ 3-4 พยางค์ (ดูตารางที่ 15)

เมื่อเปรียบเทียบกับสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดถาม เห็นได้ว่าระดับของวรรณยุกต์ในคำพูดถามสูงกว่า ส่วนรูปร่างของวรรณยุกต์ที่เป็นเสียงตกในคำพูดถามจะมีลักษณะการตกของเสียงที่ชัดเจนกว่า นอกจากนี้ในคำพูดถามมีวรรณยุกต์ที่เป็นเสียงระดับและเสียงตก-ขึ้น ซึ่งในคำพูดบอกเล่าไม่มี

ในคำพูดปฏิเสธจากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ วรรณยุกต์ที่ 4 มีระดับของวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับในคำพูดถาม ซึ่งสูงกว่าในคำพูดบอกเล่า และใน 2 ประการนี้ วรรณยุกต์เป็นเสียงตก ซึ่งเหมือนกับสัญลักษณ์ส่วนใหญ่ในคำพูดบอกเล่า

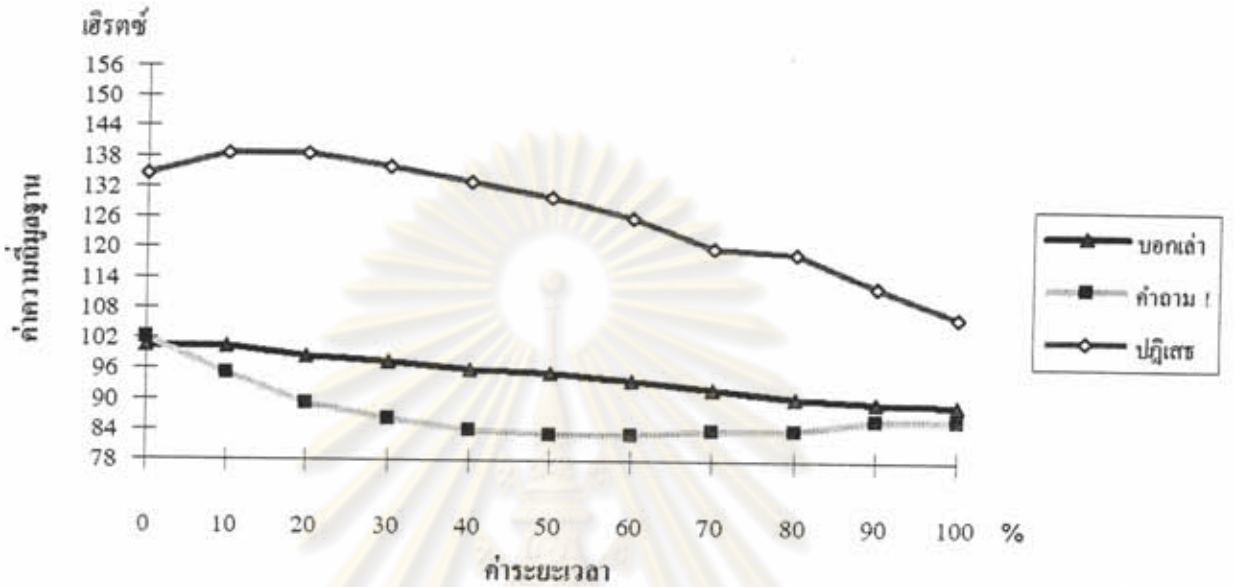
จากการวิเคราะห์นี้ สรุปได้ว่า ประเภทของคำพูดมีอิทธิพลต่อระดับของวรรณยุกต์ เช่นเดียวกับในวรรณยุกต์อื่นที่ผ่านมา กล่าวคือ วรรณยุกต์ในคำพูดถามและในคำพูดปฏิเสธ มีระดับสูงกว่าในคำพูดบอกเล่า ในคำพูดถามและการปฏิเสธมีรูปวรรณยุกต์หลากหลายมากกว่าในคำพูดบอกเล่า ซึ่งวรรณยุกต์มีลักษณะเป็นเสียงตกในตอนท้ายเท่านั้น ยกเว้น ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจากคำ 3-4 พยางค์ (ดูภาพที่ 51, 52, 53, 54, 55, และ 56)

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบรูปของวรรณยุกต์ที่ 4 จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักระดับต่างๆ ใน คำพูดบอกเล่า คำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธ

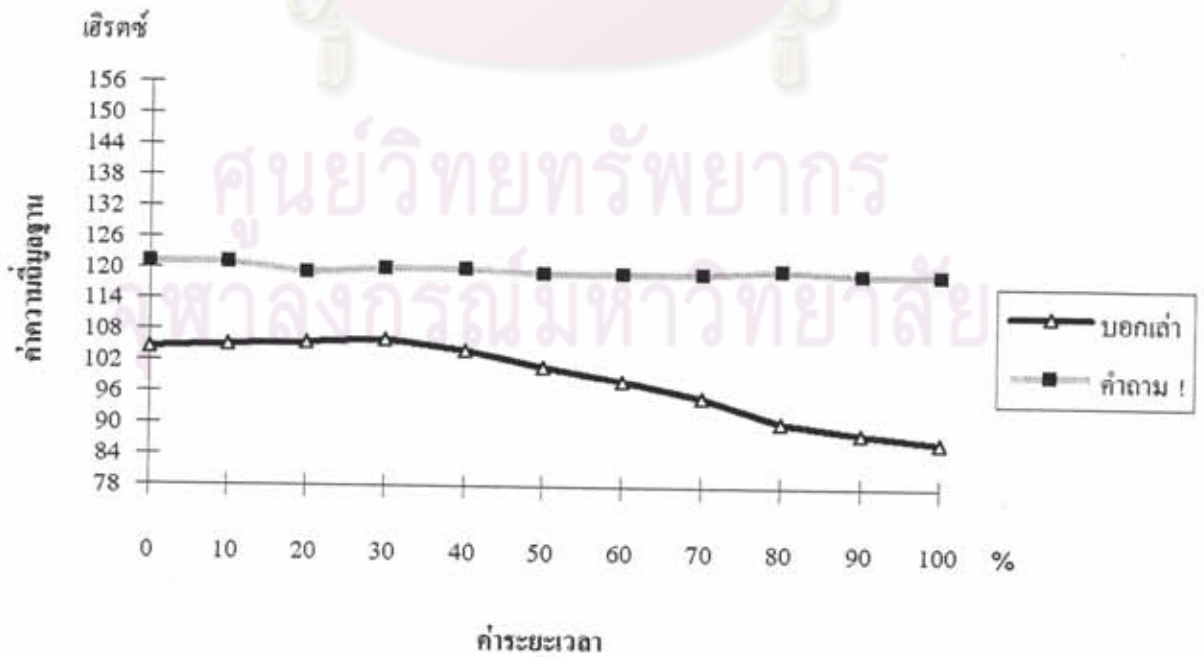
วจน- กรรม	ระดับ การลงเสียงหนัก	ปริบท		
		คำ 1 พยางค์	คำ 2 พยางค์	คำ 3 - 4 พยางค์
บอก เล่า	ลงเสียงหนักพิเศษ			
	ลงเสียงหนัก	---	---	
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		
ถาม	ลงเสียงหนักพิเศษ			
	ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		ไม่มีข้อมูล
ป ฏิ เสธ 1	ลงเสียงหนักพิเศษ		ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
	ไม่ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล

ภาพที่ 51 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดต่อเนื่อง จากคำ 1 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

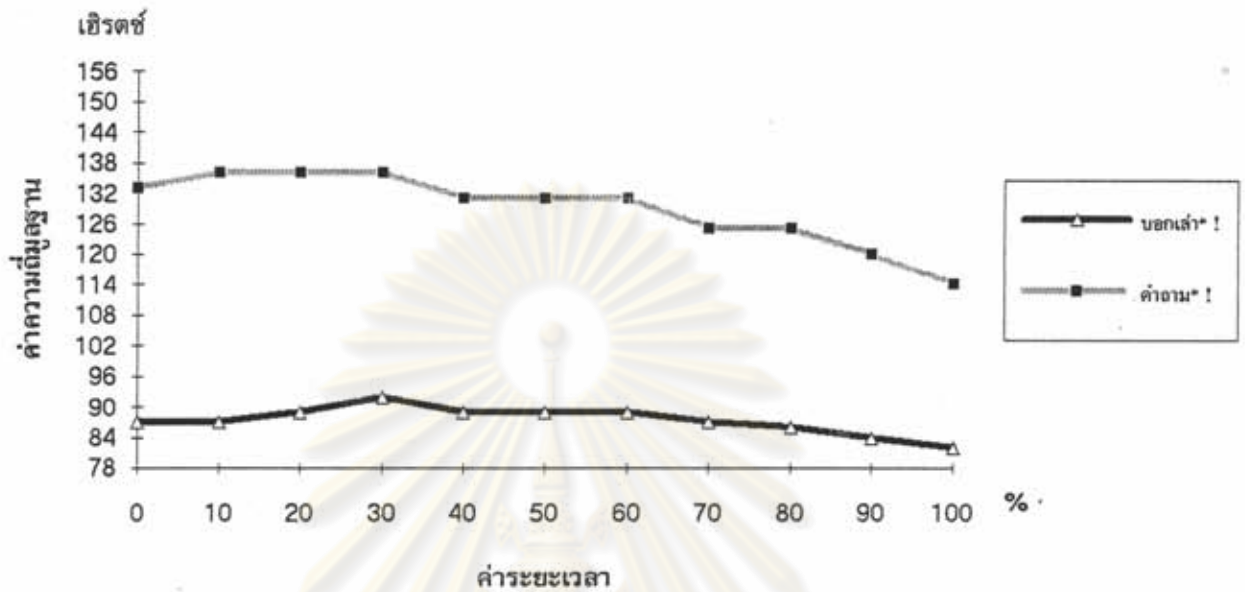

ภาพที่ 52 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พิเศษ คำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

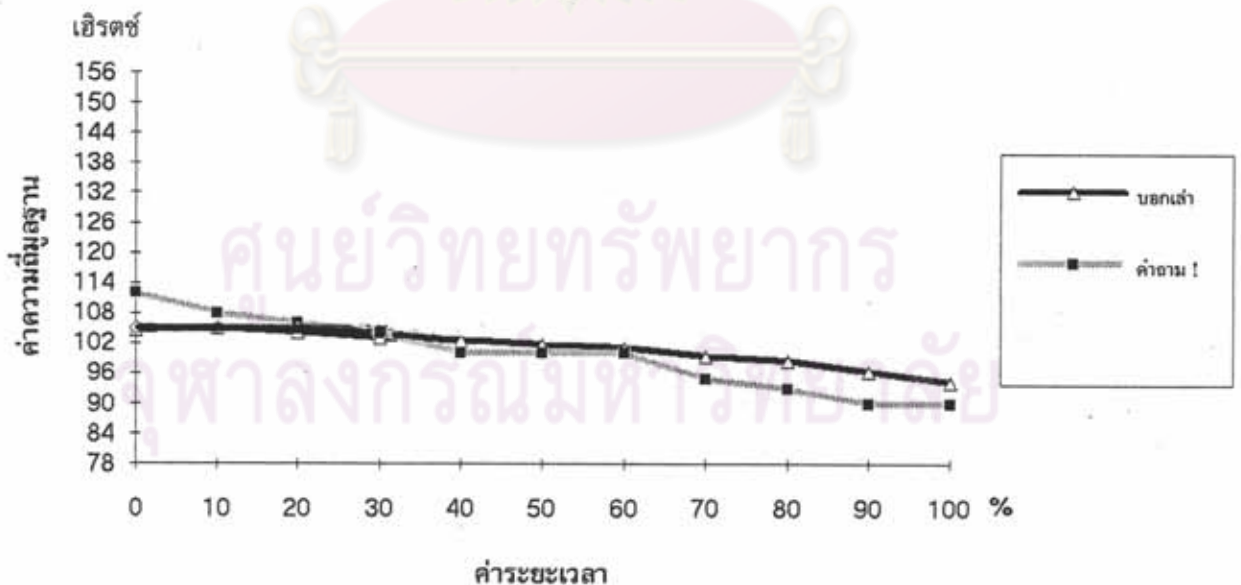

ภาพที่ 53 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พิเศษ คำ 3-4 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

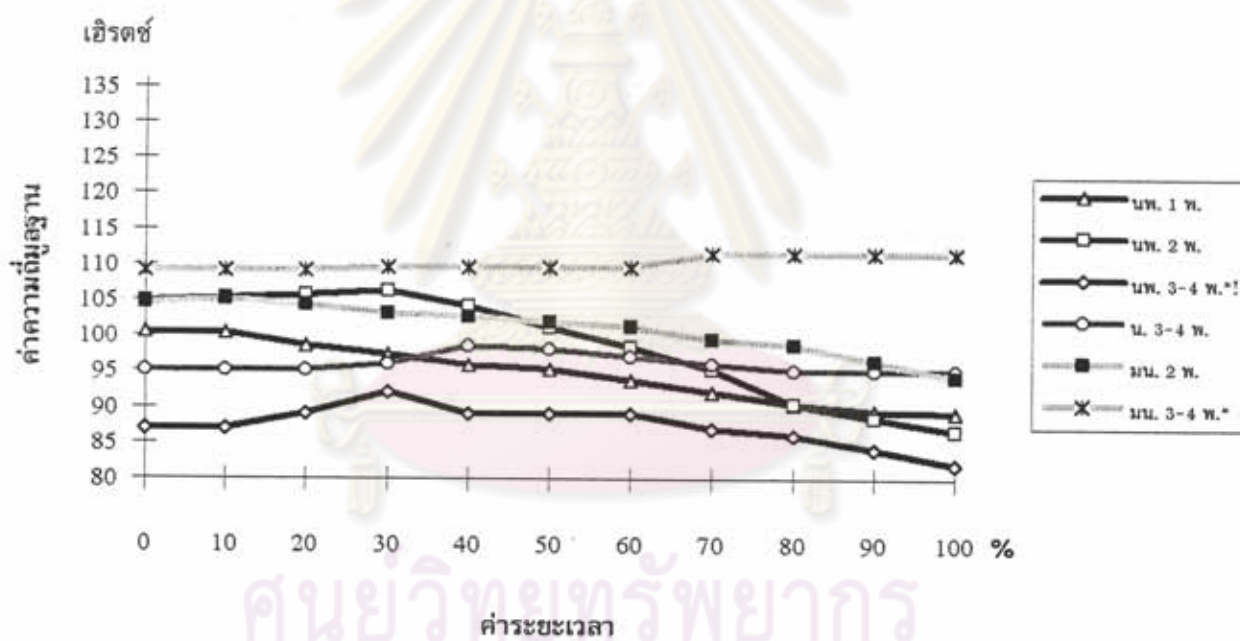
ภาพที่ 54 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก คำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

4.2 การลงเสียงหนักเบา

การลงเสียงหนักเบา มีผลต่อรูปวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่า เช่นเดียวกับวรรณยุกต์อื่นๆที่ผ่านมา กล่าวคือ วรรณยุกต์ในระดับการลงเสียงหนักพิเศษมีการตกของเสียงชัดเจน ในขณะที่วรรณยุกต์ที่ 4 ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นเสียงระดับมากกว่า อย่างไรก็ตาม อิทธิพลนี้ไม่ได้ปรากฏกับวรรณยุกต์ในคำพูดถาม (ดูภาพที่ 56) เพราะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 4 ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก จากคำ 2 พยางค์มีเสียงตกชัดเจน

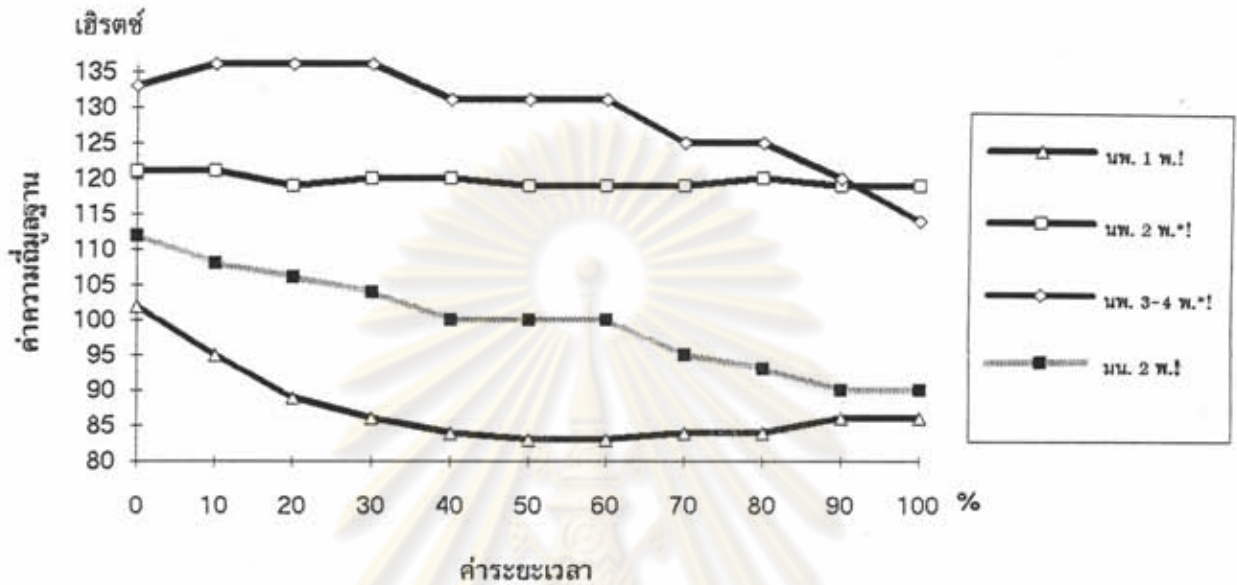
ภาพที่ 55 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดต่อเนื่อง คำพูดบอกเล่า จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

ศูนย์วิทยะพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 56 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดต่อเนื่อง คำพูดถาม จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

4.3 จำนวนพยางค์ในคำ

จำนวนพยางค์ในคำมีผลต่อระดับของวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพูดบอกเล่าและในคำพูดถามในทางตรงข้ามกัน เช่นเดียวกับวรรณยุกต์ที่ 3 กล่าวคือ ระดับของวรรณยุกต์ จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ในคำ 3-4 พยางค์ จะมีระดับต่ำสุด ในขณะที่ในคำพูดถามวรรณยุกต์ที่ 4 จากคำ 3-4 พยางค์จะมีระดับสูงที่สุด

5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5

5.1 ประเภทคำพูด

วรรณยุกต์ที่ 5 ในคำพูดบอกเล่าจากพยางค์ที่ลงเสียงหนักทั้ง 3 ระดับ เป็นเสียงขึ้นในตอนท้าย ยกเว้นในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก จากคำ 2 พยางค์ ซึ่งเป็นเสียง ขึ้น-ระดับ พิสัยของวรรณยุกต์อยู่ในช่วงระดับต่ำถึงระดับกลาง โดยเฉลี่ย (ดูตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบรูปของวรรณยุกต์ที่ 5 จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักระดับต่างๆ ใน คำพูดบอกเล่า คำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธ

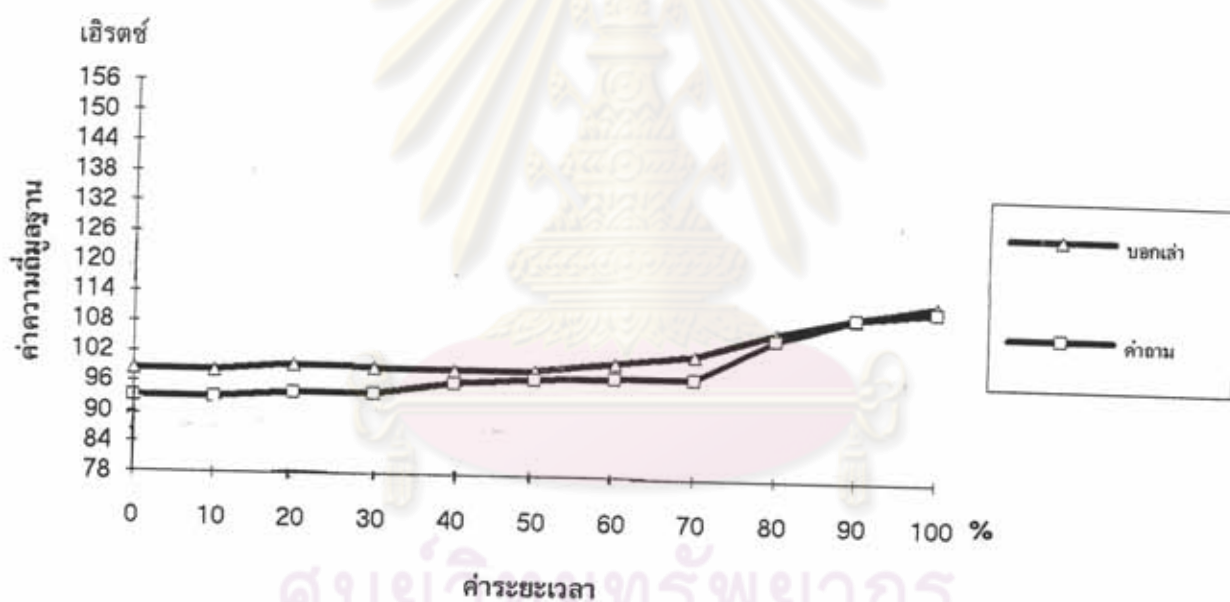
วัจน- กรรม	ระดับ การลงเสียงหนัก	ปริบท		
		คำ 1 พยางค์	คำ 2 พยางค์	คำ 3 - 4 พยางค์
บอก เล่า	ลงเสียงหนักพิเศษ			
	ลงเสียงหนัก	---	---	
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		
ถาม	ลงเสียงหนักพิเศษ			ไม่มีข้อมูล
	ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
	ไม่ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล

ในคำพูดถาม วรณยุกต์ที่ 5 มีระดับเสียงวรรณยุกต์ที่ไม่ต่างจากในคำพูดบอกเล่า นอกจากนี้ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษจากคำ 1 พยางค์ รูปวรรณยุกต์ก็ใกล้เคียงกับในคำพูดบอกเล่าเช่นกัน (ดูตารางที่ 16)

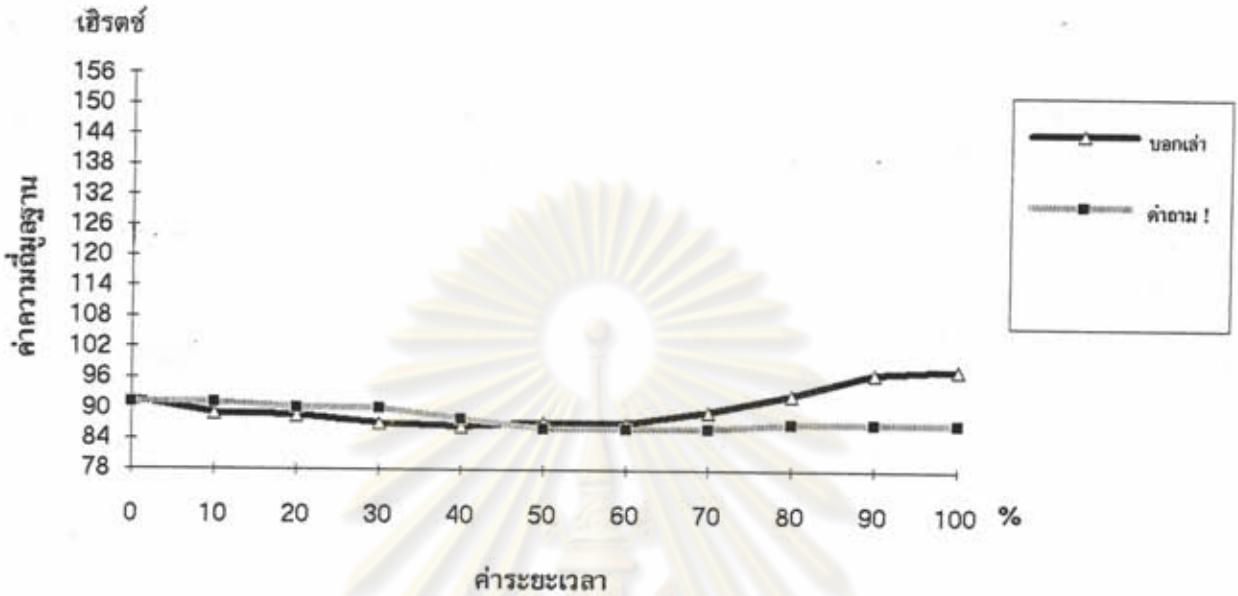
เนื่องจากไม่มีข้อมูลของวรรณยุกต์ที่ 5 จากคำพูดปฏิบัติมาเปรียบเทียบ จึงยังสรุปไม่ได้ชัดเจนว่า อิทธิพลจากประเภทของคำพูดมีผลต่อระดับเสียงของวรรณยุกต์ที่ 5 หรือไม่ นอกจากนี้ ระดับและรูปวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่าและคำพูดถามมีทั้งคล้ายคลึงและแตกต่างกัน กล่าวคือ วรณยุกต์ที่ 5 ในคำพูดบอกเล่าและคำพูดถาม จากคำ 1 พยางค์จะใกล้เคียงกันมาก แต่จะแตกต่างในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษจากคำ 2 พยางค์

ภาพที่ 57 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 5 ในคำพูดต่อเนื่อง จากคำ 1 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

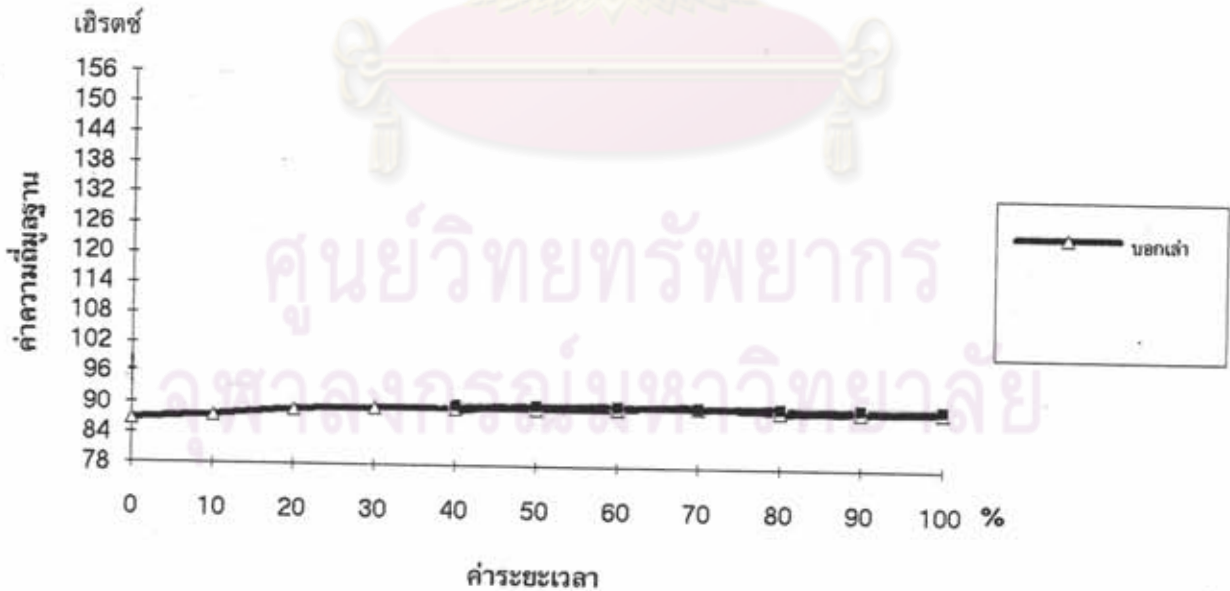

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 58 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 5 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ คำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

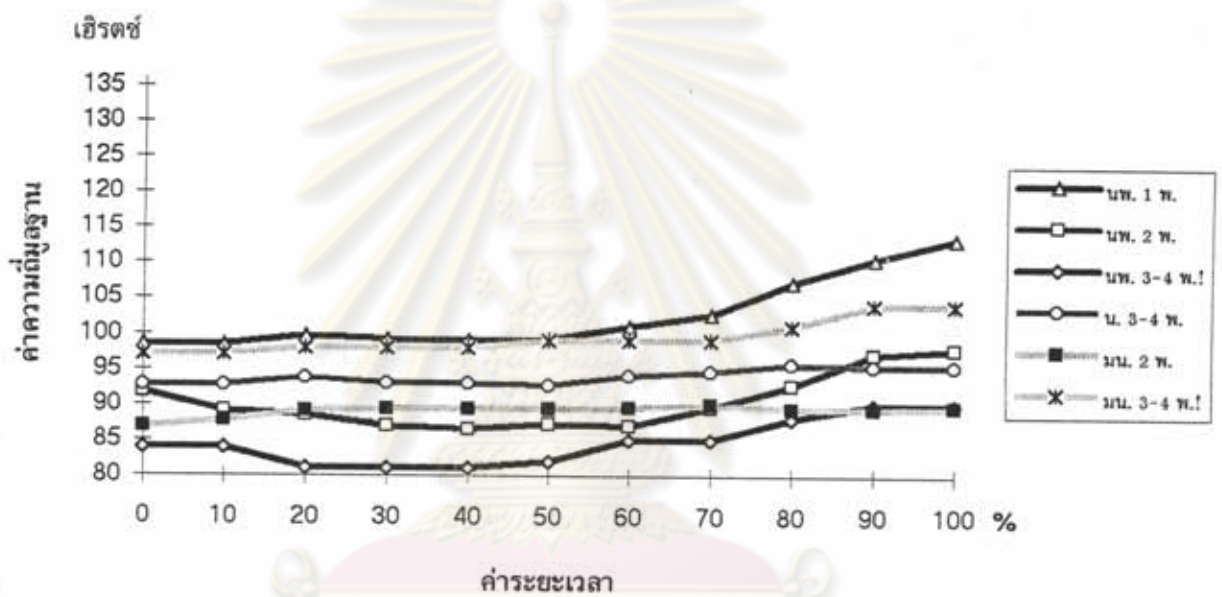
ภาพที่ 59 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 5 จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก คำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

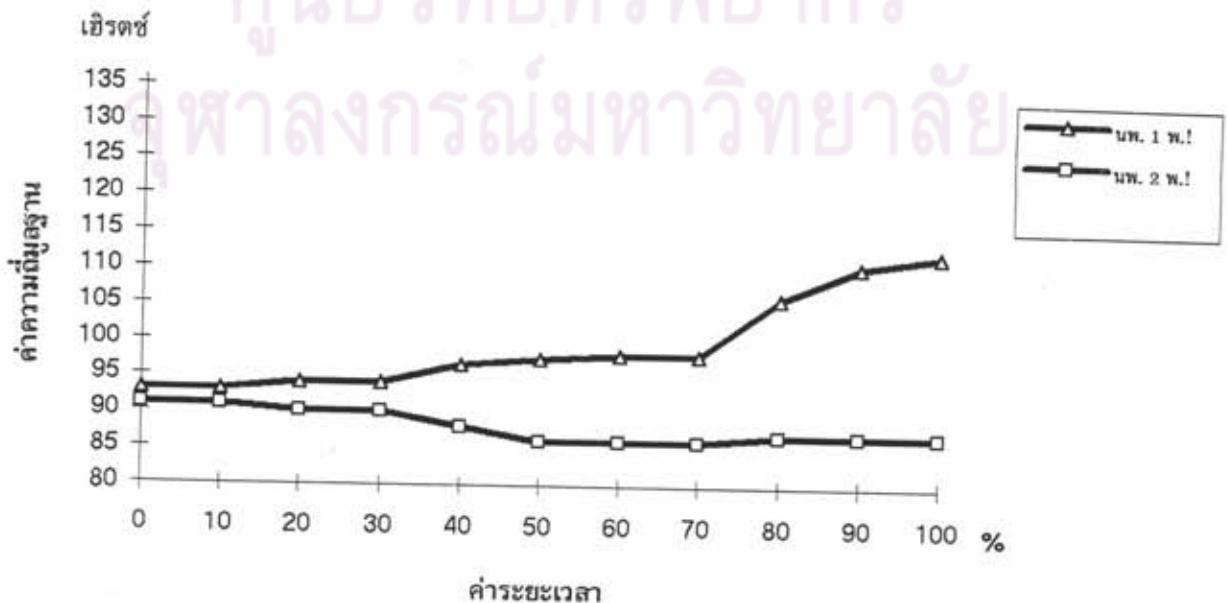
5.2 การลงเสียงหนักเบา

การลงเสียงหนักเบามีอิทธิพลต่อรูปวรรณยุกต์ที่ 5 เช่นเดียวกับในวรรณยุกต์อื่นๆ กล่าวคือ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก วรรณยุกต์เป็นเสียงระดับมากขึ้น (ดูภาพที่ 60)

ภาพที่ 60 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 5 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดบอกเล่า จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

ภาพที่ 61 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 5 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดถาม จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

5.3 จำนวนพยางค์ในคำ

จำนวนพยางค์ในคำมีผลต่อระดับของวรรณยุกต์จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ในคำพูดบอกเล่า และคำพูดถาม กล่าวคือ ยิ่งจำนวนพยางค์ในคำมากขึ้น ระดับของวรรณยุกต์ก็จะต่ำลง แต่ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของคำพูดบอกเล่า วรรณยุกต์ที่อยู่ในคำที่มีจำนวนพยางค์มากกว่าจะอยู่ในระดับที่สูงกว่า (ดูภาพที่ 60 และ 61)

6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6

6.1 ประเภทคำพูด

วรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพูดบอกเล่า มีพิสัยอยู่ในช่วงระดับต่ำ ถึงระดับกลางค่อนข้างสูง วรรณยุกต์เป็นเสียง ขึ้น, ขึ้น-ระดับ, ระดับ-ขึ้น และ ขึ้น-ตกในช่วงท้าย (ดูตารางที่ 17)

เมื่อเปรียบเทียบกับวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพูดถาม เห็นได้ว่า ระดับของวรรณยุกต์ในคำพูดถามจะมีระดับสูงกว่า แต่รูปวรรณยุกต์ในคำพูดทั้ง 2 ประเภทนี้คล้ายคลึงกันมาก โดยเฉพาะ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ จากคำ 1 พยางค์ และในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก จากคำ 2 พยางค์ (ดูตารางที่ 17)

ส่วนในคำพูดปฏิเสธ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ วรรณยุกต์ที่ 6 อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพูดถาม แต่รูปวรรณยุกต์ในบริบทนี้ต่างจากวรรณยุกต์ที่ 6 ในบริบทอื่นๆ กล่าวคือ จะไม่มีการตกของเสียง ในขณะที่ในบริบทอื่นๆ มีลักษณะนี้อยู่

สรุปได้ว่า ประเภทของคำพูดไม่มีอิทธิพลต่อรูปวรรณยุกต์ที่ 6 แต่มีผลทำให้ระดับของวรรณยุกต์เปลี่ยนแปลงได้ กล่าวคือ ระดับของวรรณยุกต์จะสูงขึ้นเมื่ออยู่ในคำพูดถาม และ คำพูดปฏิเสธ

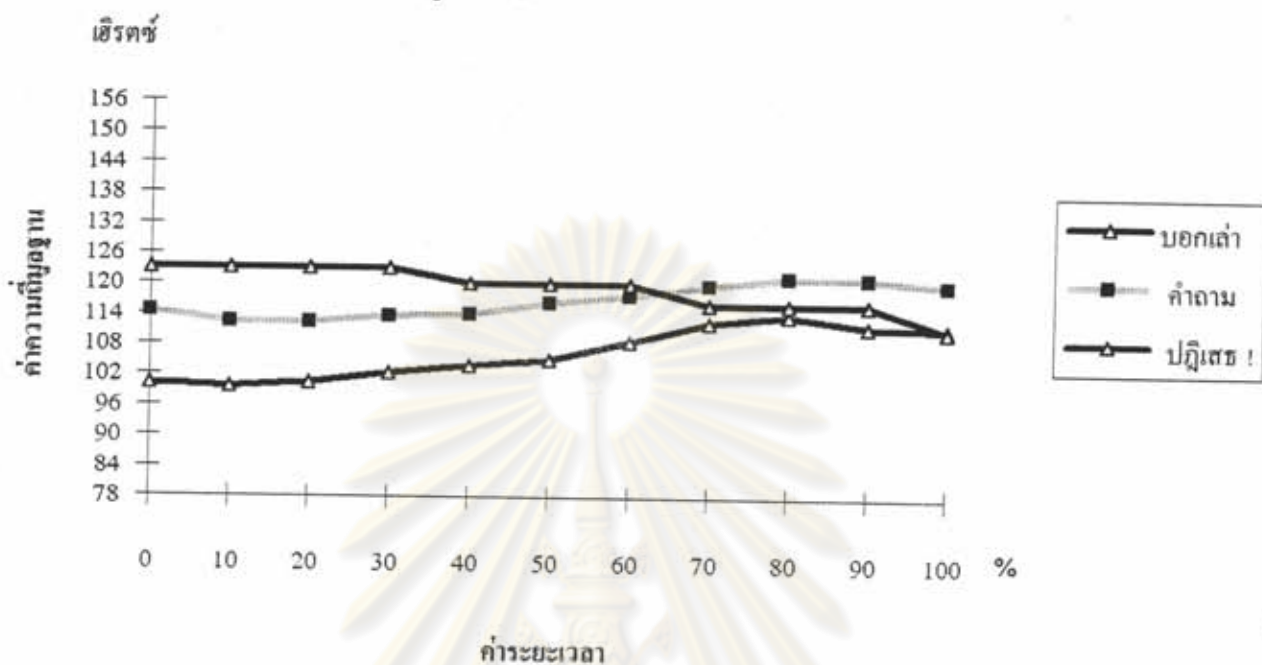
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

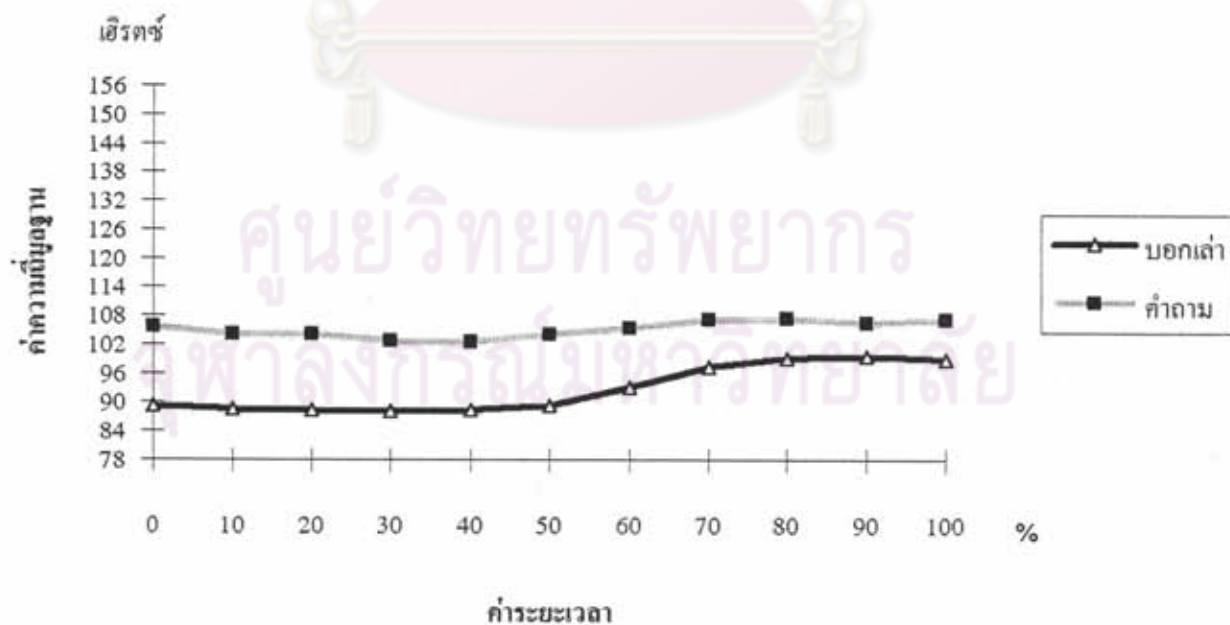
ตารางที่ 17 เปรียบเทียบรูปของวรรณยุกต์ที่ 6 จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักระดับต่างๆ ใน คำพูดบอกเล่า คำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธ

วจน- กรรม	ระดับ การลงเสียงหนัก	ปรับท		
		คำ 1 พยางค์	คำ 2 พยางค์	คำ 3 - 4 พยางค์
บอก เล่า	ลงเสียงหนักพิเศษ			
	ลงเสียงหนัก	---	---	
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		
ถาม	ลงเสียงหนักพิเศษ			ไม่มีข้อมูล
	ลงเสียงหนัก	---	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
	ไม่ลงเสียงหนัก	---		ไม่มีข้อมูล
ป ฏิ เสธ	ลงเสียงหนักพิเศษ		ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล

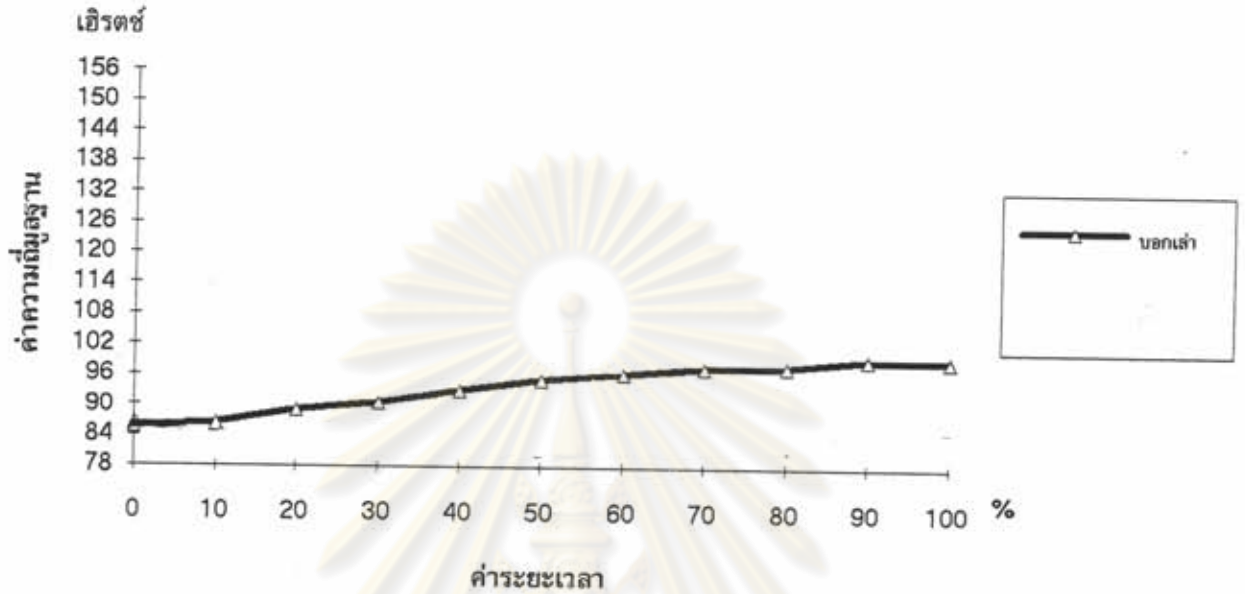
ภาพที่ 62 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพูดต่อเนื่อง จากคำ 1 พยางค์
ในประเภทคำพูดต่างๆ

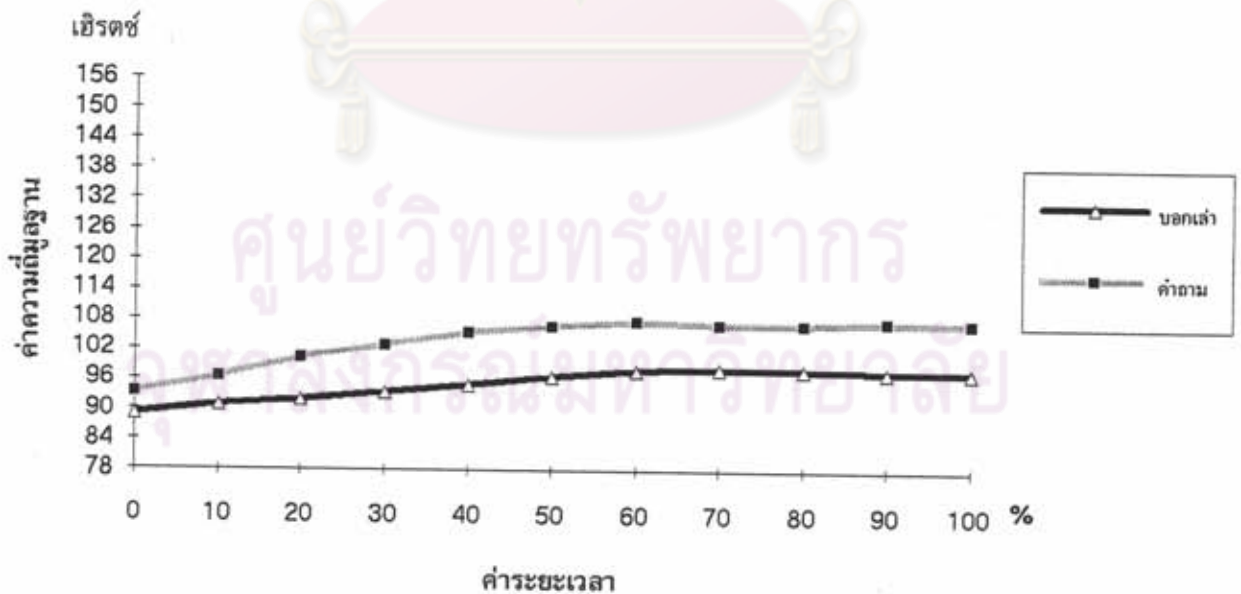
ภาพที่ 63 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ลงเสียงหนัก
พิเศษ คำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

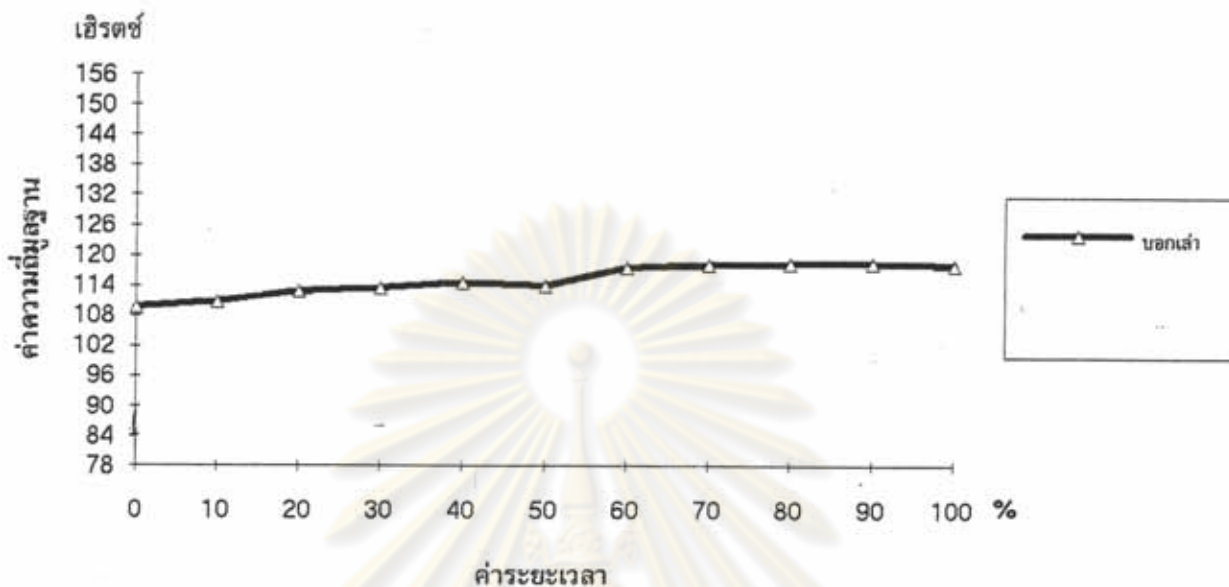
ภาพที่ 64 รูปเชิงกลของวอร์ณยุคที่ 6 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พิเศษ คำ 3-4 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

ภาพที่ 65 รูปเชิงกลของวอร์ณยุคที่ 6 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในคำ 2 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

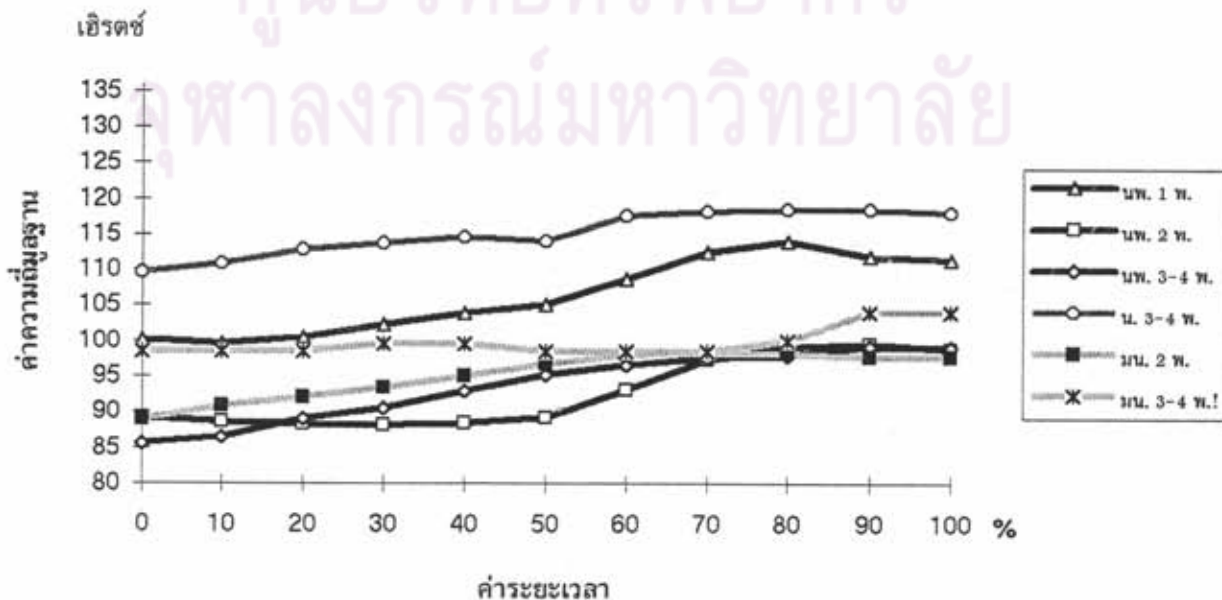
ภาพที่ 66 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพูดต่อเนื่อง จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในคำ 3-4 พยางค์ ในประเภทคำพูดต่างๆ

6.2 การลงเสียงหนักเบา

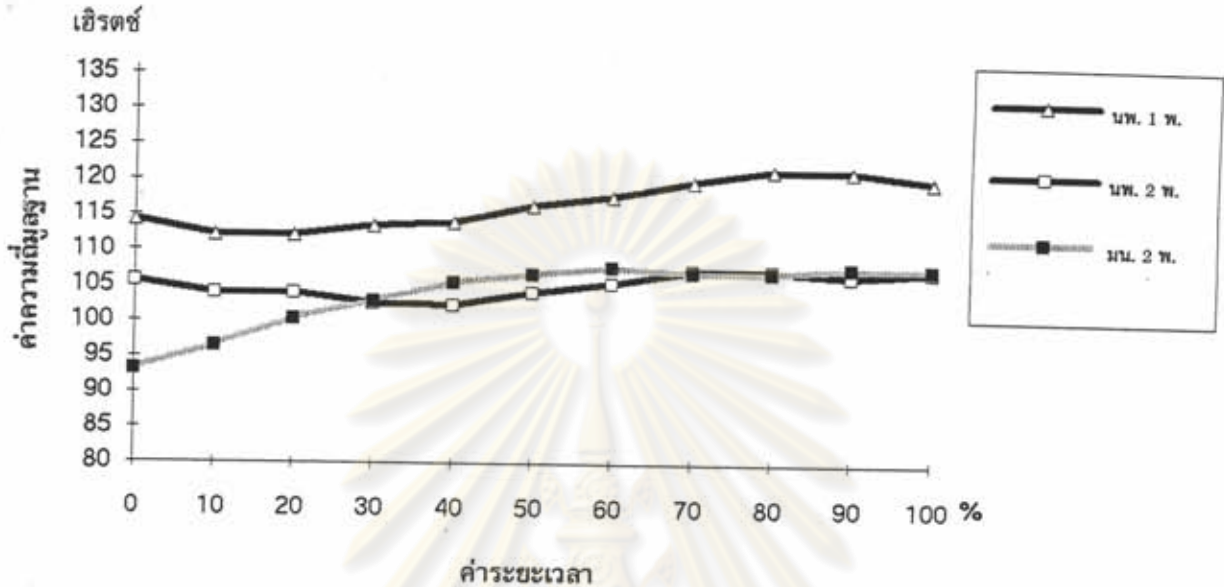
การลงเสียงหนักเบาเมื่ออิทธิพลต่อระดับของวรรณยุกต์เช่นเดียวกับวรรณยุกต์ที่ 1-5 ที่ผ่านมา คือ วรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะเป็นเสียงระดับมากกว่า (ดูภาพที่ 67 และ 68)

ภาพที่ 67 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดบอกเล่า จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

ภาพที่ 68 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดถาม จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักในระดับต่างๆ

6.3 จำนวนพยางค์ในคำ

จำนวนพยางค์ในคำมีผลต่อระดับของวรรณยุกต์ที่ 6 ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ในคำพูดบอกเล่า และคำพูดถาม เช่นเดียวกับวรรณยุกต์ที่ 5 กล่าวคือ ยิ่งจำนวนพยางค์ในคำมากขึ้น วรรณยุกต์ก็ยังมีระดับต่ำลง (ดูภาพที่ 67 และ 68) และในทางกลับกัน เช่นเดียวกับวรรณยุกต์ที่ 5 คือ ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก วรรณยุกต์จากคำที่มีจำนวนพยางค์มากกว่า จะมีระดับสูงกว่า (ดูภาพที่ 67)

สรุป

จากผลการวิเคราะห์ในบทนี้ สรุปได้ว่า ประเภทของคำพูด การลงเสียงหนักเบา และจำนวนพยางค์ในคำ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแปรของวรรณยุกต์ กล่าวคือ ประเภทคำพูด มีผลทำให้วรรณยุกต์ในคำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธ มีระดับสูงกว่าในคำพูดบอกเล่า นอกจากนี้ ยังมีผลทำให้รูปของบางวรรณยุกต์แปรไป เช่น วรรณยุกต์ที่ 2 และ วรรณยุกต์ที่ 3 ส่วนการลงเสียงหนักเบา มีอิทธิพลต่อรูปเชิงกลทั้ง 6 วรรณยุกต์ เหมือนกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษจะมีลักษณะการขึ้นหรือลง ชัดเจนมากกว่าวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักซึ่งเป็นเสียงระดับมากกว่า ปัจจัยอีกประการหนึ่ง

ที่มีอิทธิพลต่อการแปรของวรรณยุกต์ คือจำนวนพยางค์ในคำ ซึ่งมีผลต่อระดับเสียงของวรรณยุกต์ ในคำพูดต่อเนื่องแบบไม่เน้นย้ำ วรรณยุกต์ทั้งหมด ที่มาจากคำที่มีจำนวนพยางค์มากกว่าจะมีระดับต่ำกว่าวรรณยุกต์จากคำที่มีจำนวนพยางค์น้อยกว่า ยกเว้น วรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดบอกเล่า และวรรณยุกต์ที่ 2 และ 4 ในคำพูดถาม ส่วนคำพูดปฏิเสธมีข้อมูลเฉพาะที่เป็นวรรณยุกต์ที่ 1 เท่านั้นและอิทธิพลของจำนวนพยางค์ในคำที่มีต่อวรรณยุกต์ที่ 1 นี้ เป็นไปในทางตรงข้ามกับที่มีต่อวรรณยุกต์ส่วนใหญ่ในคำพูดบอกเล่า กล่าวคือ ระดับจุดเริ่มต้นของวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพูดปฏิเสธจากคำ 2 พยางค์จะสูงกว่าวรรณยุกต์จากคำ 1 พยางค์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย